

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

«C. H. P. Petro - Kimya projesi, 1963 de,
İnönü Başbakanken hazırlandı» diyor.

Bir gelin kaçırıldı!

minirka

servet keşidesi

SIZE SERVET VAAT EDİYOR...

1 ÇEKİLİŞTE

6 MİLYON

Türkiye İş Bankasının
"Servet Keşidesi"
size refah... ve saadet
vaat ediyor. Ayağımıza
gelen bu güzel fırsatı
kaçırmayınız. Tasarruflarınızı
Türkiye İş Bankasına
yatırarak SERVET
KEŞİDESİNE MUTLAKA
KATILINIZ.

Servet Keşidesinde
**50 APARTMAN
DAİRESİ**

5 adet
100.000 TL.

50 adet
10.000 TL.

100 adet
5.000 TL.

500 adet
1.000 TL.

ayrıca 15 090 adet
para ikramiyesi

TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR.

(Yeni Ajans : 7659 — 224)

AKKABA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 41 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 5 Ekim 1966

EMİR KULLARI!

ATATÜRK'ÜN sağlığındaki Bakanları düşününüz. Hangisi il-der çapında değildi?... İşte bugünün eşsiz İsmet Paşa'sı: O'nun Başbakanı. İşte sayın İnönü'yü seçim meydanında yenen Celâl Bayar: Onun İktisat Bakanı. İşte devrimlerin devî Recep Peker: O'nun Milli Savunma Bakanı. İşte kahraman Esat Mahmut Bozkurt: O'nun Adalet Bakanı. İşte sayılı kültür ve zekâ adamı Şükrü Kaya: O'nun İçişleri Bakanı. İşte hiçbir seyahatinden eli boş dönmeyen Tefik Rüşü Aras: O'nun Dışişleri Bakanı...

Söyler misiniz bana: Ölümünden sonra «İşte» diye gösterebileceğimiz kim var?... Sayın İnönü Cumhurbaşkanı olduktan sonra, kendisinden boş kalmış Başbakanlık koltuğuna kim oturdu? Doktor Refik Saydam'dan Şemsettin hocaya kadar hangisine devlet adamı diyebilirsiniz?... Ya ötekiler?... Hulûsi Alataş merhumdan Sağlık Bakanı, Fikri Tüzer merhumdan İçişleri Bakanı imâl eden İsmet Paşa, Nasreddin Hoca'yı da geçmiştir: Politikada yaptığı kar helvalarıyla...

O gün bugündür, devlerin yerinde cüceleri görüyoruz. Ölülerini rahmetle anıp dirilere gelelim. İşte bir ayağı köyde, bir ayağı Amerika'da, fen adamı, hesap adamı, realist adam, tam Süleyman Demirel. Bilgiden, tecrübeden, şahsiyetten, âdeta koleralardan kaçarcasına kaçıyor. Meslek bilgisi, dünya görgüsü tartışılmaz değerler, Partisinde ve Meclisinde dururken, yalnız iyi insanlığında birleşilen bir sağlık müdüründen Sağlık Bakanı seçti!

Bir Devlet Bakanı var, tek hünerli, Çanakkale'de Halk Partililerin yolunu kesmekten ibaret!

Eğer bu hünerse, Doğu dağlarında daha kabadayıları saymakla bitmez!

Kendisine sorayım: Varto'da yuhlanan Bakanı ile iftihar edebilir mi?

Abdetsiz namaz kılınmaz diyen hocaya, baba erenler: «Ben kıldım, oldu» demiş!

Sayın Başbakan da, son icadını gösterip: «Ben yaptım, oldu» diyebilirdi!

Son icadını biliyorsunuz, değil mi?... Samsun milletvekili kaytan bıyık bir avukattan Bakan tayin etmek... Hem de futbol işlerine bakan Devlet Bakanı değil, Ticaret Bakanı!

Bu genç adam, parlamento hayatında yılların tecrübesinden geçse geçse belki de olgun bir devlet adamı olacaktı yarın. Artık bu mutlu yarın gelmeyecektir. Meyvayı hamken dalından kopardılar!

Neden Atatürk öyleydi de O'ndan sonrakiler böyle?...

Çünkü O kendi gücünden, kendi çapından şüphesi olmayan adamdı! Kendisinden sonra Cumhurbaşkanı

seçilecek adamı Başbakan yaptı yıllarca...

Bir de sayın İnönü'ye bakınız: Kendisinden sonra gelenlere neler, neler, neler yapmadı, gördünüz.

Yalnız bir tanesini söyleyim: Koca Recep Peker, hastalıktan değil, kahırdan ölmüştür!

Sayın Süleyman Demirel'in son konuşmalarını dinlerken, sahiden içim sızladı: Her cümlesi güzel, her sözü güzel. İçindeki aşk, içindeki hız, bu genç adamı imkânlar ötesine atacak kadar büyük, zorlu, tez... Şapkasını, terli alnında arkaya atmış, elinde kürek, temele ilk harcı koyuyor. Bu adam ırgatbaşı değil, şantiye şefi değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanı. Halk içinden gelmiş. Ama kaldırımdan değil, tarladan. Ama ocak başkanlığından değil, Teknik Üniversite'den, Amerikadan... Gazetelerde gözlerim buğulanarak seyrettiğim o fotoğraf, ünlü bir ressamın ünlü bir tablosu kadar her duvara yakışır. Onu, okuma kitaplarına koymalı, kolay şöret, kolay başarı peşinde koşan çocuklarımıza göstermeliyiz. O, kalkınan Türkiye'nin ilk ezberlenecek resmi olmalı!

Ama bu adam, çapına en yakın insanı kendisine «Ha babam arkadaş» seçeceğine, en «Evet efendimci» yi arıyor, buluyor, getiriyor iş başına!

Büyük dost kimdir, bilir misiniz Süleyman bey?... Hiç çekinmeden size «Hayır efendim» diyebilen!

Mustafa Kemal, bütün devrimleri, iki dereceli seçimle yaptı. Aday listesine «Açık arttırma» ile giren politika esnafı ile değil!

Size dost, arkadaş, yardımcı olacakların hepsi partiler kadrosu dışındadır. Belki de devlet kadrosu dışında. Belki de sınır dışında! Onları yalvar yakar içeriye, kendi çevrenize çekebiliyor musunuz?

Yoksa, bir daha acı ile anacağız Orhan Veli'yi:

Yazık oldu Süleyman efendiye!

Bunu dedirtmeyiniz sayın Demirel. Çünkü Süleyman efendi, yalnız siz değilsiniz, hepimiziz!

Bir yürüyüşe çıkmışsınız. Önünüz dağ, önünüz bayır, önünüz uçurum... Söyler misiniz bana lütfen:

Güneş ufuktan şimdi doğar, Yürüyelim arkadaşlar!

Diye size adım uyduracak kaç kişi, kaç güçlü kişi var aranızda?

Yalnız O, yalnız o eşsiz Atatürk arkadaş istedi, arkadaş aradı kendisine... Ondan sonrakiler mi?... İstedikleri, aradıkları, yalnız tehlikesiz itaat, tehlikesiz emir kulluğudur...

İşte asıl tehlike!

Unutuyorlar ki, başkasına güvenmeyen adam, kendisine güvenmeyen adamdır. Öylesine millet de güvenmez!

Bunca bilgi, bunca zekâ, bunca tecrübe... Ne oldu koca İsmet İnönü-

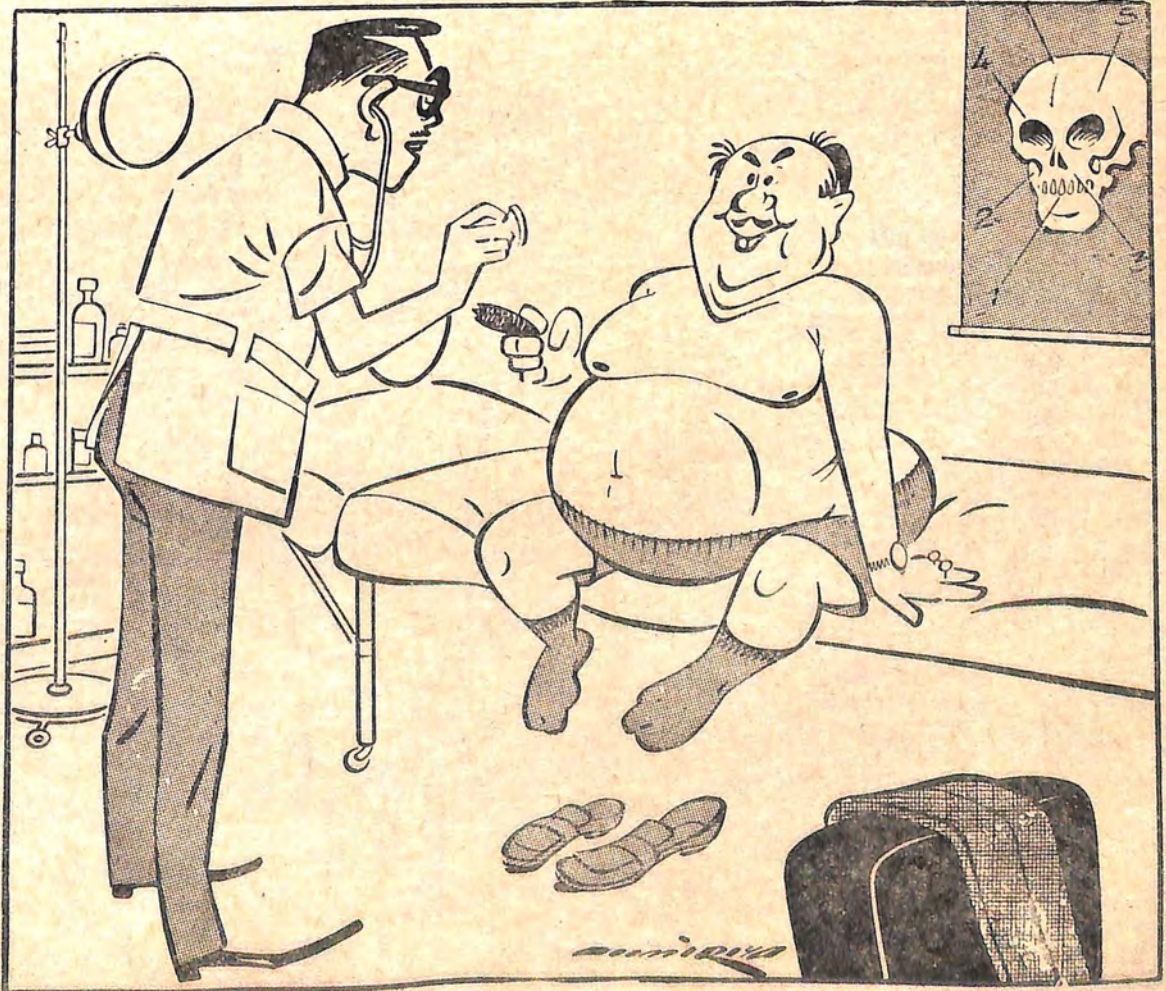
Türk milletinin, seçim sandıklarında yıllardır ondan esirgediği itimat, kendisinin arkadaşlarından esirgediği güvenden başka bir şey değildir.

Efeler diyarı Ege'nin güzel bir sözünü işittim: «Efeyi efe yapan kızanlarıdır» diyorlar.

Politikacılar! Bunu levha yapıp odalarınıza asınız!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Pancar - Motor işçileri Ankara'ya yürüyüş yaptılar... — Gazeteler —

— Biraz yürüyüş yapınız...
— Bendeniz işçi değilim doktor, fabrikatörüm!

30 Vedaat Saygel UNCU SAKINIR!

KONUŞTURMAK istediği zanlıya dayak atmaktan yorulan sivil polis, dayak yiyenden daha perişan bir halde arkadaşlarının yanına döndü. Kravatı kaymış, yer yer parmaklarının derisi soyulmuş, kan ter içinde kalmıştı. Soluk soluğa:

— Keçi gibi herif, dedi. Nuh diyor, peygamber demiyor! Bak, beni ne hâle getirdi...

Masanın başındakiler, odanın tâ karşı köşesinde büzülüp duran adamı, göz ucuyla süzdüler. Biri:

— Boşuna uğraşmış da sayılmayız ama, dedi. İfadesi alındıkça süzülüyor, süzülürken bize verilen eşkâle daha fazla uyuyor.

— Evet, dedi bir başkası. İlk getirildiğinde kanlı canlı, yusuvarlak bir şeydi. Nasıl da iki gün içinde elmacık kemikleri ortaya çıkıverdi? İfade almaktan yorulan sivil:

— Diğer hususlar da meydana çıkacak ama, herif kalles, dedi. Söyledikleri hiç birbirini tutmuyor ki...

Masa başındakilerin en iri yarı olanı ayağa kalktı:

— Biraz da ben uğraşayım bakalım.

Zanlıya doğru yürüdü. Elleri cebinde, çevresinde bir iki tur attı. Adam toplanmaya çalıştı.

— Yooo, rahatsız olmayın, dedi adama. Kendi evinizdeymişsiniz gibi rahat davranın.

Merhametli bakışları vardı. Bu merhabetli bakışları birdenbire, adamın gözünün altındaki kanayan yere takıldı. Son derece duygulandı. Eğildi yaraya doğru:

— Vah vah, diye mırıldandı. Allah gözünüzü esirgemiş. Dalgın mıydınız, sarhoş muydunuz? İnsan bastığı yere bakmaz mı kuzum?...

Adam, dudakları titreye titreye az önce ifadesini alan sivil polisi işaretti:

— O vurdu!

Beriki:

— Bak bu olmaz, dedi. Dikkatsizlikten doğan bir kazayı, onun bunun üstüne atmak efendi bir insana yakışmaz! Hem, kaza ile kasıtlı polis ayırtedemez mi?

Adam direndi:

— O vurdu!

— O vurmaz kardeşim. Hem neden vursun? Ne siz onu tanırırsınız, ne o sizi... İkinci de, hepimiz de bu memleketin birer vatandaşıyız. Birbirimize ne kasdimiz olabilir?

— Vurdu. Hepiniz de gördünüz vurduğunu.

— Yanlışınız var kardeşim şey bey... Şey...

— Hasan.

— Hasan bey. Vurdu diyorsunuz. Bir polisin size vurabilmesi için, sırtındaki üniformanın şerefini küçük düşürecek hakarete bulunmanız gerekir değil mi? Bu, sizi mahkûm ettirebilecek bir suçtur. Diyelim, üniformasının şerefini kurtarmak için size vurdu. Hâlini görseniz acırsınız. Eller, parmakları sıyrık içinde kalmış. Bir memura hem hakaret etmek, bu yetişmiyormuş gibi, tutup ellerini de yaralamak, ikinci defa suçtur.

Adam, bulunduğu yerde büzüldükçe büzüldü.

— Neyse, dedi memur, size kar-

şı bir düşmanlığımız olmadığını göstermek için, bunları mesele yapmıyacağız. Gelelim esas konumuza... Sigara içer misiniz?

Zanlıya bir sigara uzatıp, yaktı:

— Biliyorsunuz bir vatandaş olarak, devlete karşı hepimizin birçok vazifeleri var. Bunları yerine getirmediğimiz devlet çalışmaları aksar, hükûmet çalışmaları aksar, piyasalar aksar, iş yerlerinin çalışmaları aksar, vatandaşın kazanç durumu aksar, bir aksaklıktır sürer gider, değil mi? İşte bugünkü durum budur.

Büzüle büzüle nokta gibi kalan adam korkuyla sordu:

— Bütün bunları ben mi becerdim bey?

— Aşağı yukarı... Bugün memleketin bütün polisi, jandarması esrarengiz olayların meçhul faillerinin peşinde. Bütün zabıta kuvvetleri bunların peşine düşünce ne olur? Kaçakçılar alanı boş bulur, soyguncular vurgun üstüne vurgun vurur, memlekette rahat huzur kalmaz! Şimdilik en önemli iki meselemiz var. Biri, Ankara'da dövülen gazetecinin, biri de Düzcü cinayetinin faillerini bulmak!

Adam, büzüldüğü yerde inledi:

— Gençliğimin hayrını görmeye-

yim ki, ikisinden de haberim yok bey.

— Canım nasıl haberin olmaz? Gazete falan da okumuyor musun sen?

— Okumam yazmam yoktur bey.

— İşte bak, bir nokta kendiliğinden aydınlanıverdi. Okuma yazman olmadığına göre, İlhami Soysal'ı dövenlerden biri olamazsın. Onu okumayan, tutup dövmez! Gelelim Düzcü meselesine... İki kişiyydiniz... Bir iş için, muhtemelen Ankara'ya gidiyordunuz.

— İki kişi değildik bey, tektim. İş bulmak için Konya'dan geldiydim üç hafta önce...

— Bak buna bir itirazım yok. Kahve içer misin?

«Hayır» anlamında kaşlarını kaldırdı adam.

— İçeriz, içeriz.

İki kahve ısmarladı.

— Geldin baktın ki, İstanbul'da da iş yok. Bir hemşehrini karşılaştın.

Adam:

— He, dedi, bizim koyden Ahmet'e vardım.

— Gördün mü bak, polis nasıl her şeyden haberdar.. O sana bazı tekliflerde bulundu. «Başka bir ka-

Ankara Nümune Hastanesinde hastalar doktorları dövüyormuş..

Yazısız

zanç yolu bulalım» gibi bir şeyler söyledi.

— He, dedi adam, «Bi yolunu bulup, Almanya'ya gidelim» dedi.

— Bak bu olmadı işte... Hatırlamaya çalış. Almanya'ya değil, «Ankara'ya gidelim» dedi.

Zanlı:

— Kusura kalman, ben yanlış anladım zaar, diye mırıldandı.

— Estağfurullah, her insan yanlış olabilir. Bak, gördün mü yavaş yavaş nasıl aydınlanıyan mesele? Ankara'ya dolmuş yapan bir taksiye bindiniz.

— Bey ben ne Ankara'ya gitmeye niyetlendim, ne taksiye bindim.

— Allah aşkına hatırlamaya çalış birader, polis yalan mı söyleyecek? Bu sabahki ifadende taksiye bindiğinizi, yanınızda iki tabanca ile bol miktarda mermi bulundurduğunuz söyleyen sen değil miydin?

Son ifadeyi alan memur oturduğu yerden seslendi:

— Sabah verdiği ifadede İzmit'e kadar da gelmişlerdi.

— Bak, arkadaş ne söylüyor...

— Geldiydik bey, diye mırıldandı adam. Sabah döve döve İzmit'e kadar getirdilerdi.

— İzmit'i geçtiniz.

Adam, yalvarırcasına memurun yüzüne baktı:

— İzmit denen yeri ömrümde görmedim bey.

İlk ifadeyi alan memur kalkıp, yanlarına geldi. Arkadaşına:

— Sen çekil bakalım, dedi. Bu metodla adamı yirmi günde İzmit'ten Adapazarı'na getiremezsin.

Sonra zanlıya döndü:

— Arabanın neresinde oturuyordunuz?

— Hangi arabanın?

Elinin tersiyle bir tokat yaptırdı:

— Dolmuş arabasının...

Adam bülbul gibi cevap verdi:

— Madem zar zor bindirildik, neresinde emrederseniz orasında oturak bey.

— Arkasında!...

— Eh, madem orayı münasip gördünüz, öyle olsun. Arkasında oturuyorduk.

— Önde kimler oturuyordu?

Ayakkabısının burnuyla dizine bir dokundu.

— Sabah söylediğiniz gibiyse, Amerikalı bir bayanla, nişanlısı oturuyordu.

— Kadın genç ve güzeldi.

— Vallahi hiç birinden haberim yok.

Boşluğuna bir dirsek gösterdi.

— Bir içim suydü bey, diye inledi zanlı.

Memur, arkadaşlarına döndü:

— Görüyorsunuz ya, zorda kaldıkça bildiklerini nasıl sıralıyor...

Tekrar zanlıya sordu:

— Büyük bir hızla, Adapazarı'nı geçtiniz değil mi?

— Kanun Adapazarı'nı geçmemizi emrediyorsa geçelim bey.

— Hava nasıldı?
 — Güneşliydi zaar, derken, me-
 murun kalkan tokadını görüp, ifade-
 sini değiştirdi:
 — Güneşliydi ama, az sonra he-
 men bulutlandı.
 — Geceydi, diye bağırdı polis.
 — He, bak şimdi hatırladım, ge-
 ceydi bey.
 — Düzce'ye girerken niyeti boz-
 dunuz.

Adam bayılacak kadar halsiz mı-
 rıldandı:

— Bozduk gayrı.
 — Hayvanî duygularınız sizi in-
 sanlıktan çıkardı.
 — İnsanlıktan da çıktık gayrı!
 — Tabancalarınızı çıkarıp şoföre:
 «Şu köy yoluna sap!» diye emir
 verdiniz.

— Zaar vermişik ki biliyonuz bey.
 — Şoför sapmak istemedi.

Adam: «Hayır» anlamında kaşla-
 rını kaldırdı.

— Çektin tetiği..
 — Çekmedim bey.
 — Çektin!
 — İ-ih.

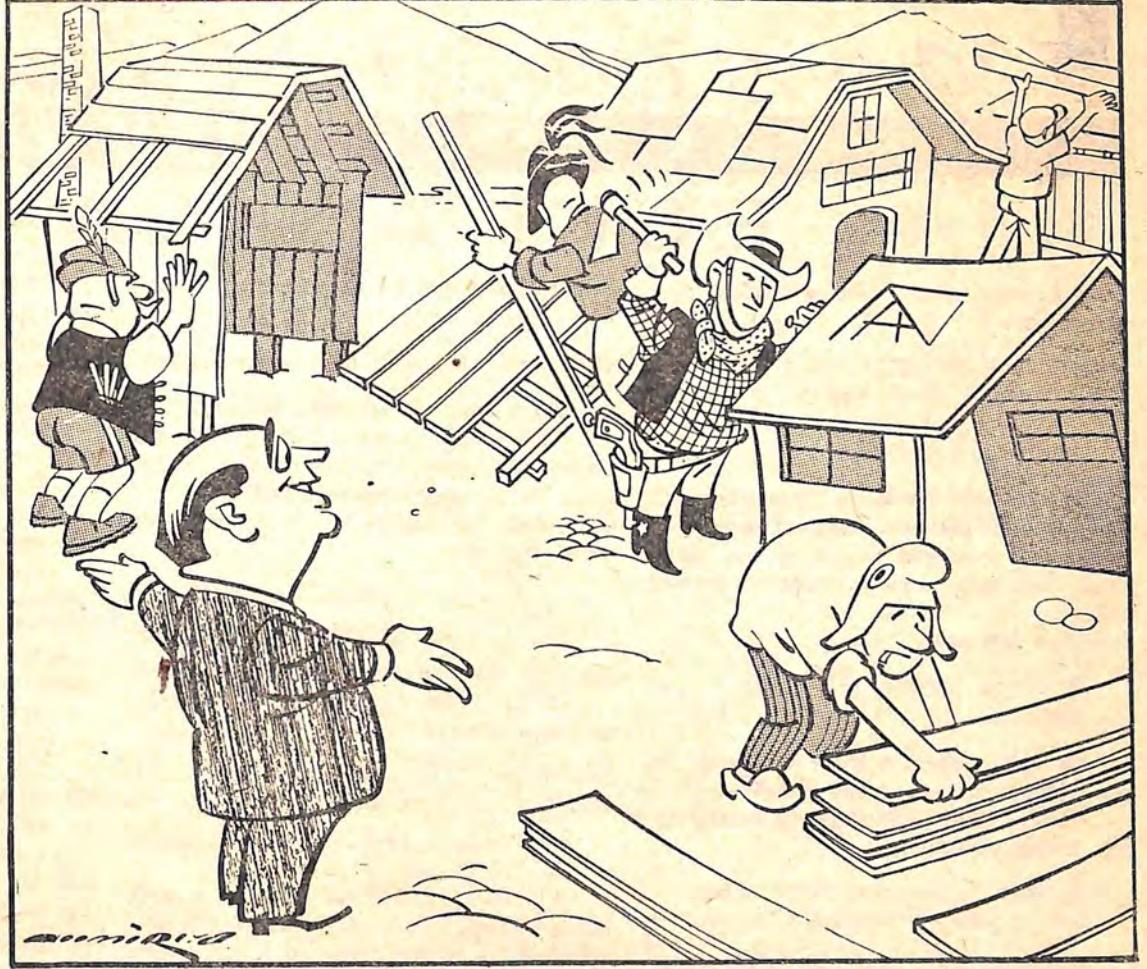
Bir dirsek daha vurdu, adam kıv-
 rılıp kaldı. Ötekî:

— Bırak, dedi arkadaşına. Sonra
 devam edersin.

Çalan telefonun ahizesini kaldı-
 rdı, hattın öbür ucundakine gayet
 saygılı bir sesle:

— Evet beyefendi, dedi. Bu saate
 kadar uğraşıp, sanığı zar zor Düz-
 ce'ye getirerek köy yoluna saptır-
 dık. İş, cinayetin işlenmesine kaldı.
 Yarım saat daha müsaade ederse-
 niz, önceki 29 sanığa olduğu gibi,
 buna da cinayet işletmemiz işten bi-
 le değildir! **Vedat SAYGEL**

Almanlarla İsveçliler Varto'ya kurma ev gönderiyorlar.. — Gazeteler —

Demirel — Aman dostlar, kış bastırmadan elinizi çabuk tutun!

ZORLA GÜZELLİK OLMAZ!

Hayat didişmesinde yenmek var, yenilgi var,
 Seks işinde kadında bizden fazla bilgi var.
 Boştur demek: Hepsinde bana karşı ilgi var!
 «Ben» dersin benlik olmaz,
 «Zorla güzellik olmaz!»

Çözüm yolu bulamaz bu konuya sağduyu,
 Bir damlacık su vermez bazan kazdığın kuyu!
 Her çiçekte bir renk var, her güzelin bir huyu...
 Aşkta ürkeklik olmaz,
 «Zorla güzellik olmaz!»

Yaşını belli eder böyle sık sık öksürmek,
 Tatsızlaşır bir ömrü heyecansız sürümek.
 Bir yosmayla tenhada birkaç saat dem sürmek,
 Devamlı şenlik olmaz,
 «Zorla güzellik olmaz!»

Verseler bile sana onlar türlü eziyet,
 Tatlı söz, güler yüzle cümlesini taziz et!
 Lüks araba, lüks salon.. Esas bunlar meziyet,
 «Elmasta delik olmaz»
 «Zorla güzellik olmaz!»

Fazla yağ ziyan vermez döksen aşk pilâvına:
 Fedakârlık yoluyla her iş girer tav'ına.
 Zügürtsen heveslenip çıkma gönül avına!
 Çantanda keklik olmaz,
 «Zorla güzellik olmaz!»

Değişmez bir kuraldır: Her şey sırayla olur,
 Kimi hazlar mülkiyet, kimi kirayla olur.
 Olmaz denen şey bile bolca parayla olur!
 Bedava Beylik olmaz,
 «Zorla güzellik olmaz!»

Selâhattin KUTLU

«Bugünün küçük esnafı yarının sanayicisidir..» — Demirel —

Ağır sanayi!

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ESKİ AŞKLAR

Çok eskisi, divan edebiyatımızdaki mısralarda gizli:

Zülfü gibi ayâğın,
Koymaz öpem nlgârim.
Yoktur anın yanında
Bir kılca itibârim!

Zavallı Fuzûll, hocasının kızına tutkundur. Onun da belki bir kere merdiven başında e-teğini, kapı aralığında örgü örgü saç ucunu gördü. Âşık olmaya, yanıp tutuşmaya yetmez mi?

Onun için aşk:

Az eyleme inayetini ehl-i dertten,
Yâni ki çok belâlara kıl müptelâ beni!

Ne kadar ağlarsa o kadar sevinecek, ne kadar inlerse o kadar mutlu olacak!

Nedim öyle değildir. O eti ile, kemiği ile, dişi, tırnağı ile sever.

Aldım kucup mıyanını bir tatlı busesin,
Amma ki yaktı ağzımı sandım hararetil

Koca şair, beline sarılıp bir öpücük almış. Ama ne sıcak, ne ateşli.. Harareti ağzımı yaktı diyor.

Sakin, gözünüzün önüne gözleri sürmeli, parmakları kınalı, sırma saçları topuklarında bir Lâle Devri güzeli gelsin... Nedim, aklını başından alan sevgiliyi «Hamamiye» sinde anlatırken «Kendisine hayran bir delikanlı» olduğunu ağzından kaçırmış..

Tanzimat şairlerinde kadına pek rastlamazsınız. Nasıl rastlayacaksınız ki, kadın kafes arkasındadır, haremededir, hayat içinde değil.

Şair Fitnat, bir mumcu güzelle âşık olmuş. Gider, mum alır, sevdalı gözlerle yüzüne bakarmış delikanlının... Oğlana öğretmişler:

— Bir daha gelince, şu mısraı oku:

Şem'i ruhuma dikkat ile bakma yanarsın!

Türkçesi: Yüzümün ışığına bakma, yanarsın...

Mumcu güzeli mısraı okuyunca, Fitnat hanım cevabı yapıştırmış:

Hattın gelicek sen de beni mumla ararsın!

Hat'ın Türkçesi, bilirsiniz, sakaldır.

Daha yakına geleyim: Tefvik Fikret'in «Rübab-ı Şikeste» sinde şayet kadına rastlarsanız hiç şüpheniz olmasın: Karısıdır!

Cenab Şehabeddin bile, bir mısraında şöyle sayıklıyor:

Ameli!.. Ey sütüdedil mahlûk!

Kim bu bayan Ameli?.. Ayşe değil, Fatma değil.. Ya Rum kızı, ya tatlı su frenk'i!

Hüseyin Suat da bir şiirinde mutluluğunu şöyle anlatmakta:

Seninle işte Rozin, işte bak, şu leyl-i hazan,
Mübeddel oldu bahar-ı sükûnete...

Artık Rozin'in de kim olduğunu isminden anladınız, değil mi?

Şu altmış, yetmiş yıl önceki Servet-i Fünun şairlerinin bile âşık olmaları için Beyoğlu'na çıkıp bir bar'a gitmekten, bir artistle tanışmaktan başka çareleri yok!

Ahmet Hâşim, bilirsiniz, Meşrutiyet şairidir. Bir yaz gecesi, içi arzu dolu, Moda kıyılarında dolaşırken duyduğu hicranı bakınız nasıl anlatıyor:

İşveyle, fısıltıyla, gülüşle
Olmuş şeb-i sevda yine bi-hap.
Oklar gibi saplanmada kalbe
Vurdukça semadan yere mehtap!

Ay ışığı bile, yalnız şairin kalbine saplanan oklar...

Orhan Seyfi Orhon'u okuyalım:

Uzaktan gülersin, gülümserim ben,
Bakışır geçeriz bir şey demeden,
Bilmem ki bu garip gülümsemeden
Ben ne kastedirim, sen ne anlarsın?

İşte böyle, benim neslimin şairi bile:

Her akşam muhakkak tesadüfümüz,
Yolumun üstünde yine sen varsın..

Diye başladığı bu şiirde, kadın - erkek yakınlığını uzaktan iki gülümseyişten öteye götüremiyor: İçin istek dolu bakacaksın, geçeceksin!

Kafes arkasında iki göz ışıltısı görür, âşık olurduk. Ne demiş Nedim:

Bir perî süret görünmüş bir hayâl olmuş sana!

Bir evin kızı, kendi kendine bir türkü mırıldansa suç olurdu:

Âşık mıdır, nedir? Derlerdi hemen.

Eğer mahallenin taze bir dulu varsa, yay kadıncağızın haline! Herkesin gözü, kulağı onun kapısında nöbetçidir... Gece, perdeler arasından sızan hafif bir ışık, uzaktan uzağa titrek bir ud sesi, komşuların namusunu isyan ettirirdi: Mutlaka evde zanpara olacak... İmam önde, bekçi arkada, haydi baskın!..

Zanpara dedim de hatırıma geldi: Cumhuriyet gazetesinin, av mevsiminde av üstüne makaleler yazan bir tahsildarı vardı, Avcı Sabri. Ondan dinlemiştim: Mahallelerinde oynak bir güzel vardır. Avcı Sabri de genç.. Penceresine bakar, iç çeker.. Kapısının önünde duraklar, ah eder.. Nihayet, uzaktan uzağa işaretle anlaşılır. Bir gece, yatsıdan sonra aralık kapıdan içeri süzülür.

Avcı Sabri'nin ilk aşkı bu. Eli, kadın eline ilk defa değecek...

Akşam üstü berbere gitmiş, sinek kaydı traş olmuş, pudralanmıştır.

Arka odada, genç dulla yanyana otururlar.

Avcı Sabri'nin göğsünde yürek yaralı bir kuş.. Öylesine çırpıyor.

Kadın, şöyle bir yüzüne bakıp elinin tersiyle Sabri'nin yanağını sıvazlar. Tüy, tüs yok. İpek mi ipek!

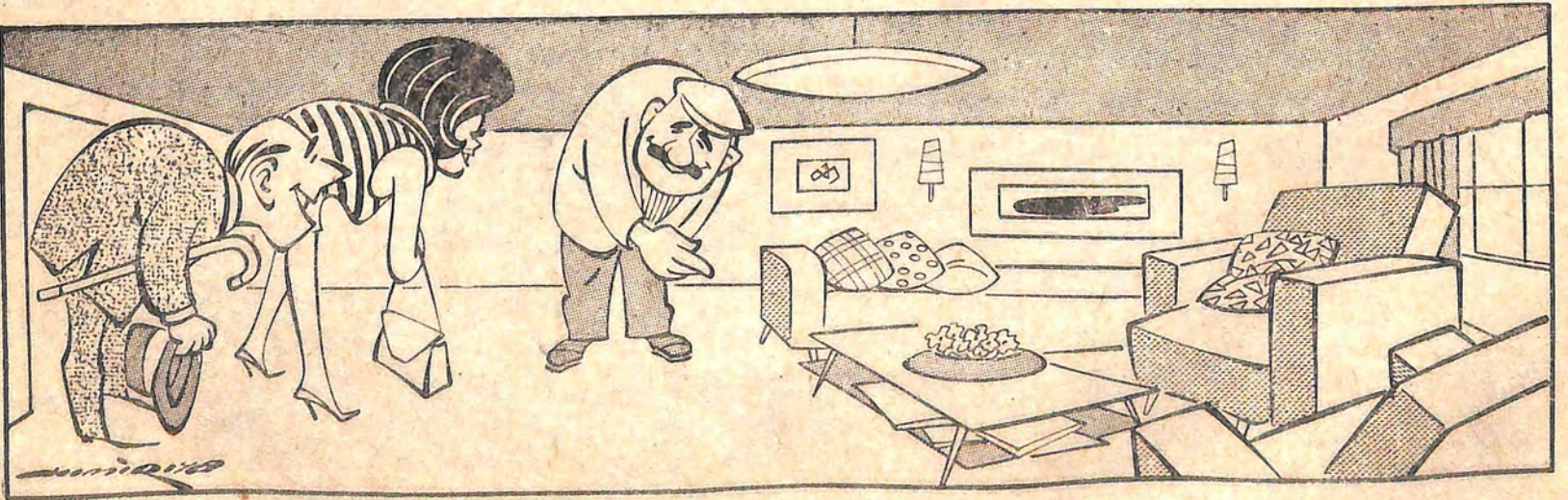
— Aman yavrum, der, bu yanaklar senin ablada da var!

Rahmetli Sabri bunu anlatırken hâlâ utandır, hâlâ kızarırdı.

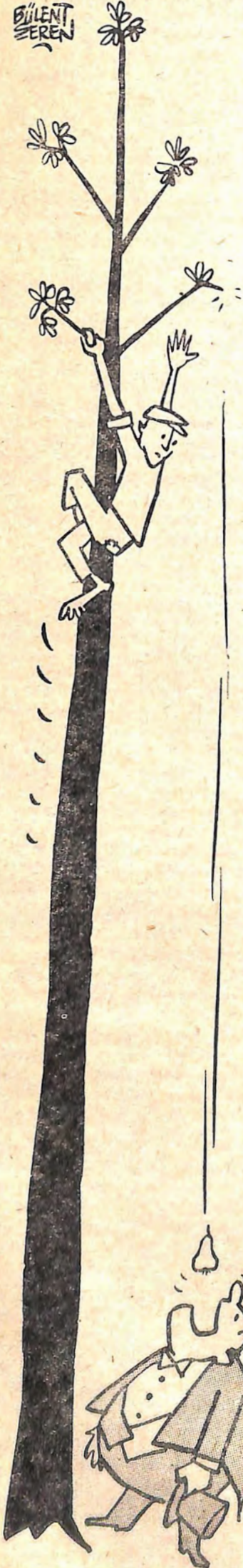
Kadınla erkek, birbiriyle ilk defa Gülhane Parkında yanyana gelmiştir. Siyah peçe altından görünen beyaz bir göğüs üçgeni, gece, uykularımızın en tatlı rüyası olurdu.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Belediye, apartman katlarının daha alçak inşasına izin verdi.. — Gazeteler —

Tellâl — İşte efendim, burası da misafir salonu!

BÜLENT
SEREN

Yazısız

7 gün

PAZARTESİ

Teknik arıza

Cumhuriyet gazetesinin birinci sayfasında alt alta iki haber: «Paris — Fransa yeni bir nükleer deneme yaptı»...

İşte dünya tekniğindeki yerimiz! Eoğlu, muhtemel bir Üçüncü Dünya Savaşında ezilmemek için peşpeşe atom denemeleri yapıyor, bizim teknik adamlarımız ellerindeki dövizleri sallayarak, aylardır Kızılay'da miting yapıyor!

SALI

Zahmete değer mi?

Rami'de bir motor fabrikasının 76 işçisi, oturma grevi yapıyor-muş.

A iki gözüm, kendimizi bildik bileli kalkıp çalışmamız mı var? Yılın altı ayında bayram yapıyoruz, kalan altı ayda da oturup bayram yorgunluğu çıkarıyoruz. Bu oturuşu ayrıca «Grev» diye isimlendirmenin gereği ne?

ÇARŞAMBA

Bir giderse...

Kuzey Karolina Üniversitesi profesörlerinden doktor Bernard, büyük buluşunu açıklamış: İnsan ruhu bazan gidip geliyor-muş!

İnsanın aklı da öyledir efendim. Bazan gider, gelir. Tam akı geldiği zaman, «Delidir» diye tımarhaneye atarlar, akı gidince omuzlara alıp, politikacı yaparlar.

Sonra mı? Sonra ömrü boyunca, «Sağda mıyız, solda mıyız?» diye başlar ortalıkta dolaşmaya!

PERŞEMBE

Denesek mi?

Görevinden alındığı halde makamını terketmeyince, Ankara Belediye Reisi, İmar Müdürlüğü kapısına kilidi vurmuş!

Aman ne güzel çare! İmar Müdürlüğü kapıları kilitlenince, imar durumuna uymayan inşaat yapılmaz, evrak takibi için vatandaşlar kapı kapı dolaştırılmaz ve İmar Müdürlüğünden ömrü billâh hiç kimse şikâyetçi olmaz!

Nasıl, aynı sistemi bütün devlet müesseselerinde de bir denesek mi?

CUMA

Köşe kapmaca

Hürriyet gazetesinin sayfalarını açıyorsunuz, karşınıza o çıkıyor. Radyoyu açıyorsunuz, karşınıza o çıkıyor: Kısmet Pasifik'te!

İki yakamızın bir araya gelmesi de biraz bundan galiba... Millet burada uğraşılıyor, Kısmet Pasifik'te dolaşıyor!

CUMARTESİ

Deprem ve sonrası

Varto'dan getirilen 20 kimsesiz çocuğa Türkçe öğretilenmiş.

«Deprem bölgesinde hâlâ yardım ekiplerinin gidemedikleri köyler var».

«Yapılan yardımlar deprem bölgesine giremiyor» diye ver yansın eden gazeteler yazıyor bunu: Varto'dan getirilen 20 kimsesiz çocuğa Türkçe öğretilecek!

Kuzum, 43 yıldan beri Türkçenin giremediği Türkiye'nin Varto'suna yardım ekibi, kurtarma ekibi nasıl girsın?

PAZAR

Bitmeyen senfoni

C.H.P. nin diğer organlarından sonra, şimdi de C.H.P. nin Kadınlar Kolu aynı meseleyi ele almış, günlerdir tartışıp duruyorlarmış: Son seçimi C.H.P. neden kaybetti? Tutulacak yol ortanın sağ mı olmalı, solu mu?

Bu bize, konuya uygun bir fıkrayı hatırlattı: Aylardır hep aynı hasta tarafından günde dört defa çağrılan doktor, son zamanlarda aranmadığını görünce merakla düşer ve bir kere de kendiliğinden uğramaya karar verir. Doktorunu karşısında gören hasta kızara bozara, başka bir doktora tedavi olmaya başladığını açıklar ve:

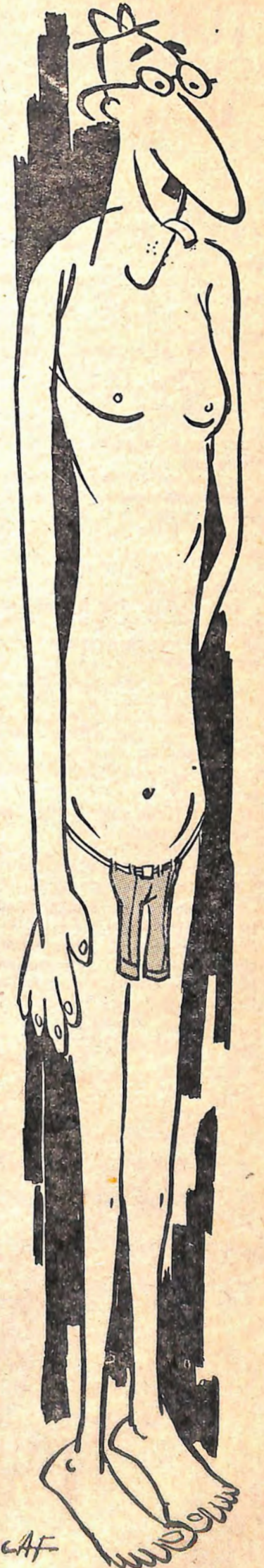
— Dahası var, der, yeni doktorem bana, sizin tedavinizin tamamen yanlış olduğunu söyledi.

Kızgınlıktan küplere binen doktor:

— Yaa, öyle mi? der ve kapıyı çarpıp çıkarken bağırır:

— Otopsi hangimizin haklı olduğunu gösterecektir!

Fıkraı anlatmak bizden. Artık istedikleri mânâyı C.H.P. liler çıkarsın!

Yazısız

Sahte 50'lik

Muzaffer İZGÜ

A SiM Soylu'nun, kuğu renkli kadillâğı karakolun önünde durdu. Şoför hemen atlayarak arabanın kapısını açtı...

— Burada bekle!... emrini veren Asim Soylu, karakolun merdivenlerini tırmandı. Komiser, Asim Soylu'yu karşısında görünce bir kulaç havaya fırladıktan sonra, koştu, eline yapıştı:

— Hoşgeldiniz beyefendi, dedi.
— Hoşbulduk!...
— Şöyle buyurunuz efendim...
Aaa, katiiyen efendim, şu koltuğa buyurunuz!

Asim Soylu, bacak bacak üstüne atınca kırmızı bağıtli işlemeli çorapları ortaya çıktı.

— Çay, kahve, ne emrederler efendim?...
— Az şekerli olsun!

— Başüstüne.
Komiser, zile bastı. İçeriye giren bekçiye iki az şekerli kahve söyledi; sonra kravatının uçgenini yerli yerine oturttuk:

— Valahi beyefendi, rahatsız ettik sizi, dedi.
— Estağfurullah...
— Hüseyin İnce, sizin yanınızda çalışıyormuş, öyle mi?
— Evêt, Galata'daki mağazamda çalışır.

— Sabahleyin söyledi. Şâyet geceden söyleseydi...
— Suçu?...
— Üzerinde sahte ellilik çıktı!

Asim Soylu, hayretle sordu:
— Ne dediniz, sahte ellilik mi çıktı? Ama Hüseyin İnce...

— Evet efendim, sizin isminizi verinceye kadar biz de inanmıştık. Hattâ, gece bir ekip de evine baskın yaptı. Hiçbir şey bulamadılar.

— Yapmaz o çocuk!
— Siz yapmaz dedikten sonra,

yapmaz efendim ama mahkemeye sevk etmek mecburiyetindeyiz.

— Nerede şimdi?
— Nezarete efendim. İsterseniz, bir dakika çağırtaım.

Komiser, kahveleri getiren bekçiye Hüseyin İnce'yi getirmelerini emretti. Kahveler yarıya indiğinde, Hüseyin İnce de, içeriye girmişti. Üzerinde soluk bir ceket, ayağında ütüsüz bir pantolon vardı. Uykusuz gözleriyle, perişandı. Biri gözünün altında olmak üzere, yanağında üç tane morluk vardı. Asim Soylu:

— Ne oldu Hüseyin? diye sordu.

— Ben de bilmiyorum beyefendi, bakkala gitmişim, elli liralık verdim. Bakkal bozuk yok, dedi. Çırağı para bozdurmağa gönderdi. Biraz sonra da polisler gelip beni yakaladılar.

— Pekiyi, elliliği kimden aldığını bilmiyor musun?

— Bilmiyorum efendim. Dün maşımı almıştım...

Komiser, sert sert Hüseyin İnce'nin suratına baktıktan sonra:

— Sakın Asim beyin muhasebecisi verdi demiyesin, dedi.

Komiser de, Asim Soylu da, bu espriye güldüler. Yalnız Hüseyin İnce gülmedi.

— Hayır efendim, dedi.

— Tabii hayır olacak!... Bugüne bugün Asim bey, memleketin sayılı zengin ve eşrafından... Üstelik namusunun derecesini de herkes bilir.

Komiser, Asim Soylu'ya dönerek:

— Affedersiniz efendim, mecbur oldum da açıklamayı yapmağa, dedi.

— Sonra efendim, beni buraya getirdiler, parayı nereden aldığımı sordular. Ben de, adamın birine bir

yüzlük bozdurduğumu, karşılığında iki ellilik aldığımı söyledim.

Asim Soylu kızdı:

— İnsan bir defa aldığı paraya, sahte mi değil mi diye bakar. Çünkü memlekette o kadar çok namussuz türedi ki, haddi hesabı yok. Gün geçmiyor ki gazetelerde kalpazanları okumayalım. İnsan, bankadan aldığı paraya bile bakmalı!... Değil mi?...
— Eveet, diye tasdikledi komiser.

— Şimdi para nerede? diye Asim Soylu sordu.

Komiser, çekmecenin gözünü açarak:

— Burada efendim, dedi. Elliliği uzattı.

Asim Soylu, parayı eline alıp ışıktan muayene ettikten sonra:

— Vatan hainleri, namussuzlar, alçaklar, diye bağırdı. Sonra komiseri dönerek: «Şuna bakınız azizim, şuna bakınız! Tıpkısını yapmışlar... Ulan hayvan herifler, bütün emeklerinizi buna harcayacağınıza, başka helâl işlere harcasanız, alınızın teriyle kazansanız olmaz mı?..

Komiser, sırtarak:

— Vallahi haklısınız beyefendi, dedi.

— Değil mi ya efendim!... Namusla para kazanmak dururken, insanlar neden kötü yollara başvururlar anlamıyorum...

— Öyle beyefendi, öyle...

— Pekiyi, nolacak bu çocuğun durumu şimdi?

— Vallahi beyefendi, mahkemeye sevk etmek mecburiyetindeyiz. Fakat sizin şahadetinizin faydası olur zannediyorum.

— Şahadet ederim, ama bir şartla!...

Patron, Hüseyin İnce'ye döndü:

— Beraat etseniz dahi, sizi yanımda çalıştıramam artık. Namusu ma leke getirir!

Komiser, suçluya döndü:

— Görüyor musun namuslu insanı? dedi.

Hüseyin İnce, göz kapaklarını yavaş yavaş kaldırmak:

— Ben namussuz değilim ki efendim, diye inledi.

— Namussuz değilsin, fakat üzerinden sahte ellilik çıkıyor.

Suçlu, suçlu suçlu baktı önüne...

Asim Soylu:

— Bak oğlum, şu yaşa geldim, şu kadar iş yerim var, bir günden bir güne olsun işim karakola düşmedi. Ama sen, beni buraya kadar getirmiş oldun.

— Ben istiyerek...

— Evet anlıyorum, ama senin yüzünden belki de ismim gazetelereye geçecek, falanca firmada çalışıyormuş diyecekler. İnan olsun ki bu bile beni günlerce değil, aylarca huzursuz eder.

— Yemin ediyorum efendim, kimden aldığımı bilmiyorum.

— Ama kanun bilmiyorumu dinlemezki!...

— İki çocuğum var efendim, evim kira. Şayet ben işimden olursam, onlar da perişan olur. Vallahi bundan sonra aldığım paralara bakırım, bozukluklara bile bakarım... Yeter ki işimden olmayayım.

Patron, sigarasını yakıp dumanını üfledikten sonra kat'i bir ifadeyle:

— Şerefime toz kondurmak istemem, dedi. Ben şerefli bir iş adamıyım. Söz veriyorum sana, mahkemede dürüst bir insan olduğuna dair şahadet edeceğim. Ama ben, bundan fazlasını bekleme!...

— Sağolunuz efendim!

Komiser, yerinden kalkarak suçluya yaklaştı:

— Sağolunuzla iş bitmez, öp bakalım patronunun elini, dedi. Sonra Asim Soylu'ya dönerek:

— Ne iyi, ne namuslu insansınız beyefendi, dedi.

Hüseyin İnce'yi bir bekçi tekrar nezarete götürürken Asim Soylu da oturduğu koltuktan kalkarak, müsaade istedi. Komiser, onu arabaya kadar geçirdi.

Kuğu renkli kadillâk, Eminönü'ndeki büyük iş hanının önünde durdu. Patron, çalışma odasına girdikten sonra:

— Bana Hayri'yi çağırın, dedi.

İçeriye giren Hayri efendiye, bir binlik uzattıktan sonra:

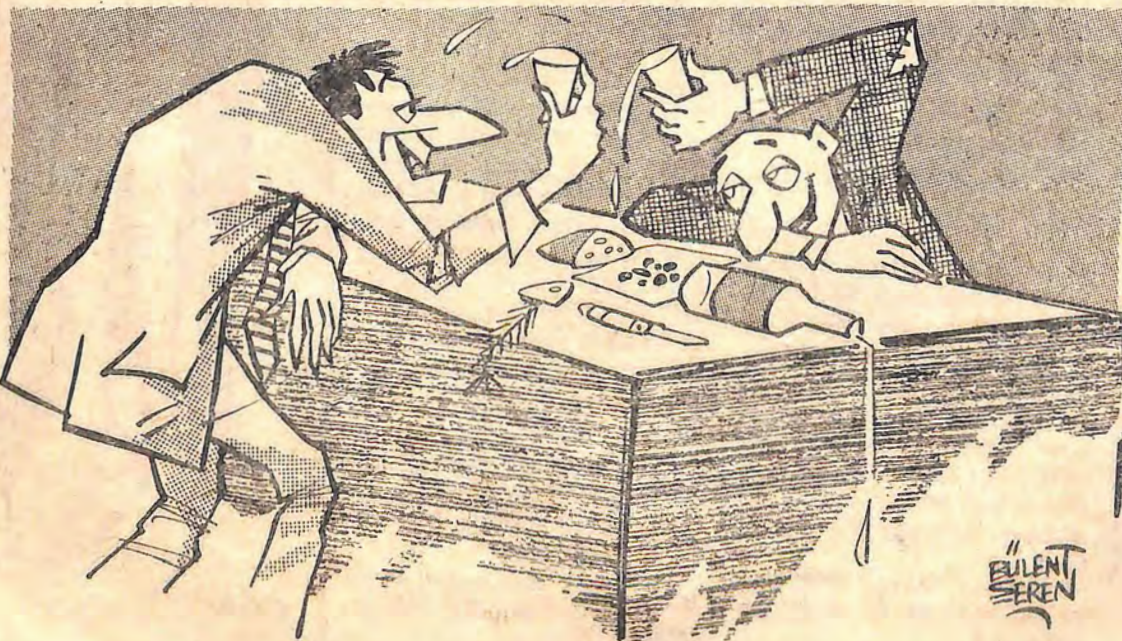
— Bunu al, Hüseyin'in evine götür. Karısına, Hüseyin'in başının dertte olduğunu söyle. Ama merak etmesin, Asim bey elinden geleni yapacakmış, de. Yanımda çalışan bir işçinin çocuklarının perişan olmasını istemem... Haydi git, durma!

Hayri efendi, patronunun insanlığına bir kere daha inanmış olarak dışarı çıkarken, Asim Soylu telefonun kadrânını çevirdi. Karşısına çıkan kalın sesli adama:

— Çok dikkatli olun, İçinizden bir salak bugün yakayı ele verdi, dedi.

Muzaffer İZGÜ

Türkiye'de 14 milyon kilo rakı içiliyor. — Gazeteler —

— Milyonerliğimizin şerefine Rıfkı'cığım!..

Yahya Emmi: (Demirel'in babası)!

Ocağın üstündeki çıkıklıkta, Süleyman Demirel'in al yanaklı resmi vardı, kendinden de hayattan da memnun. Önünde, takım endişesi gütmeyen biri tarafından dizilmiş, rengârenk boğuk belli bardaklar. Duvarın bir tarafında, resmi makam odasında çekilmiş bir başka Demirel, bollaşmış gözlerle bakıyordu her gelene. Bi'onun resimleri meydandaydı, öbür iki oğlanla bir kız kardeşin resimleri sandıkta olmalıydı.

Duvardaki raflarda, madeni tabaklar sıralanıyordu, hükümet üyelerine yaraşır bir statiklikte.

Gazeteciler, evi ve adamı tarıyorlardı yenik bulmak için. Yenik bulamıyorlardı adamda. 1.85 boyundaydı Yahya emmi. 74 yaşındaydı. 72 diyordu. Önce, Paşa emmiydi o: İsmet Paşa'nın çavuşlarındandı İstiklâl Savaşında. Fahrettin Altay'ın emrindeki süvariler arasındaydı. Atıyla, tüfeğiyle, gelmiş katılmıştı hür kuvvetlere.

Sonraaa, dünürü ölünce, Belediye Başkanı olmuştu Reis emmi.

Dünürü, Nazmiye Demirel'in babasıydı.

Derinden bakan koyu gözleri vardı. Dinçti. Uyanıktı. Özentisizdi. Çalışan adamdı. Sorumluydu. Ağaydı. Derde devâ arayan ve bulan takımıydandı, her türlü lâf yuvarlaklığından uzak. Sayıyordu. Sayılıyordu. «Okusaydı» diyordu halk, «on tane Süleyman'ı cebinden çıkarır!»... Aman aman fena oluyorum... Cebinden ç kan bir tek Süleyman yetti, yetti!

Durmada sardıçı cıgaraları dumanlıyordu. Hafif kırlaşmış bir sakal yüzünü çemberliyordu. Bir nevi liderdi o. Ah ah kuşaklar gittikçe dejenere oluyor!

Türkiye'yi iyi biliyordu. Her cephede dövüşmüştü. Padişahlığın son senelerinden tutun, Cumhuriyete kadar. Hafızasına neler kakılmamıştı. Artvin'in sineğini bile unutmamıştı...

Oğlum, oğlum!

Başbakanı bahsederken, ne şışıyordu, ne söniyordu. Son derece haysiyetli bir kelâm tasarrufuyla bahsediyordu ondan:

— «Beni hiç yormadı küçükkken» diye!

Emmiil, Reis emmi, bizi çok yoruyor büyükkken, söyle ona yormasın!

Mini etek İstanbul sokaklarında :

— İstemem bayan... Sen de benim gibi çıplağın birisin!

Fazla temel atıyor, fazla kordelâ kesiyor. Fazla vaatta bulunuyor. Emmi, Reis emmi, diyiver ona!...

Sen gülcülük kooperatifini kurarken hiçbir şeyi gevezeliğe dökmedin, döktün mü?... Onun için iş gördün...

— «Biz ona ne oku dedik, ne okuma...»

— «Şimdi ne diyorsun emmi?»

— «Allah muvaffak etsin derim!»

Esaslıydı Demirel'in babası. İçimden onu övmek geliyor. CHP'li dostlarım burulmayın. Ben aşiret değilim ki, toptan başka bir aşirete dost veya düşman olayım...

Bulun hacı kadını

Seslendi ağa:

— «Bulun, getirin Hacı Kadını!»

Buldular, getirdiler Hacı Kadını. Hacı Kadın Süleyman Demirel'in anasıydı. Süleyman Demirel ona çekmiş, görüntüde.

Buldular, getirdiler Hacı Kadını, ama o çok durmadı.

— «Çok bekletmeyin» dedi gazetecilere, ve bir iki poz verdikten sonra, kaybolup gitti.

Daha İslâmköyde, kadınlar ortalarında dolaşmazlar. O kadar dolaşmazlar ki, Nazmiye Demirel bile, daha kocası parti üyesi olarak çabalar, evinin içindeki politik toplantıya düşerse, «bonjur» bile demeden bir kapıdan girer, bir kapıdan çıkardı. O değişti. Kaynanasının değişmesine lüzum yok!

İslâm köyü..

Asfalttan bir toprak yol ayrılır ve İslâm köye varır. Eğer önünüzde bir taşıt varsa, tozdan dumandan ferman okunmaz. İslâm köyünde kerpiçten evler sıralanır, bahçeler içinde. Bir Belediye Meydanı vardır, küçük. Meydanın kenarında, iki katlı bir Belediye, fazla kılıflanmış. 200 lira aylıklı bir memur hademe, tozu toprağı olurluna bırakmıştır. İslâm köyünün gençleri:

— «Pöf, hep yaşlılar reis olursa böyle olur derler!»

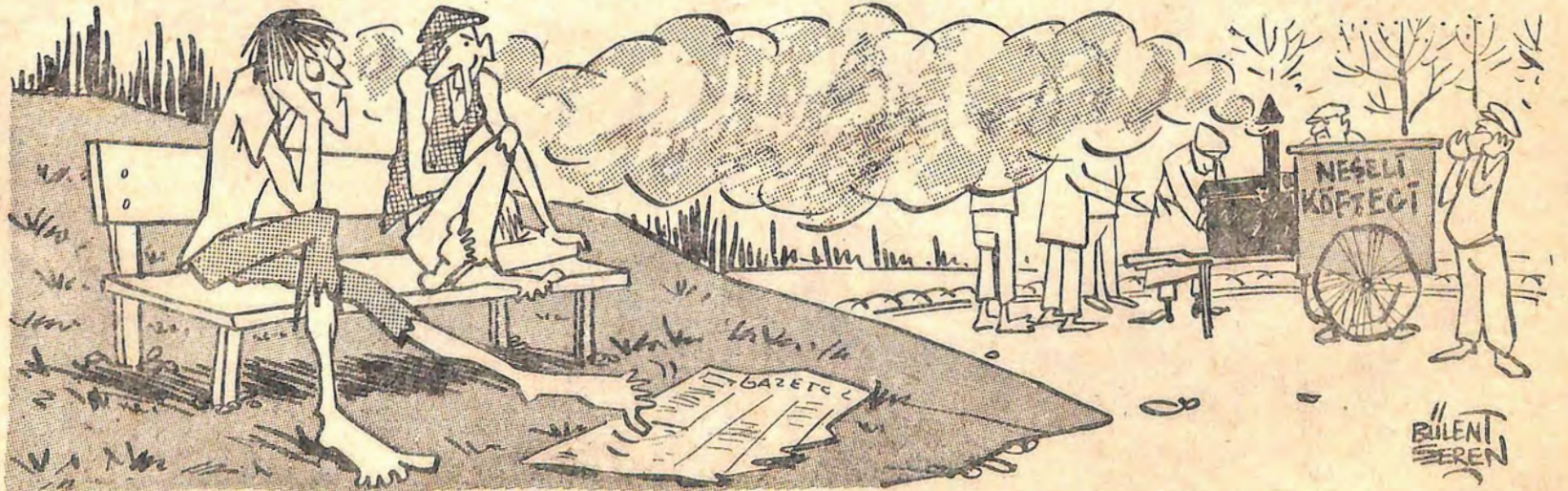
Ben de derim ki:

— «Pöf, gençlerin de nasıl reis olduklarını görüyoruz, kör değiliz!» Yahya emmi'nin evi, İslâm köyünün ağa evidir. İki katlıdır. Bir de öbür evlerden ayıran bir özelliği vardır onun. Eskiden ahır, şimdi depo olan yerde, kocaman bir frijider durur.

Zamanında, Demirel, İslâm köyüne, mânevî ve maddî yatırım yapmış: Suyunu getirmiş, elektriğini getirmiş. Talebeyken gelmiş harman dövmüş. Sağlam tarafları oluyor insanın gençken, sonra, o sağlam taraflar hayata dayanmıyor!

Hey kardeşler, o tozlu yolundan İslâm köyüne varırsanız, Paşa emmi'yi, hacı emmiyi, reis emmiyi görün. Görmeğe değer. Bakın, Ankara'ya varırsanız, gidin Süleyman Demirel'i de görün. Görmeğe değer, diii mi?

Nimet ARZIK

— Bak ne yazıyor, ızgara etler kanser yapıyormuş!..
— Bize ne be?.. Yiyecekler düşünsün!

— Bu sıcak havada gardropta saklanılır mı? Buzdolabı ne güne duruyor?

Hizmetçi

Hizmetçi kız hiç iyi çalışmıyordu. İşler hem vaktinde bitmiyordu, hem de iyi yapılmıyordu. Bir gün evin hanımı onu mutfakta yakaladı:

— Bundan böyle daha çabuk ve daha temiz çalışmazsanız başka bir hizmetçi almak mecburiyetinde kalacağım!

— Çok teşekkür ederim bayan! Ben de bugün, evinizde bir değil, iki hizmetçilik iş var diyecektim!

Ucuz otel

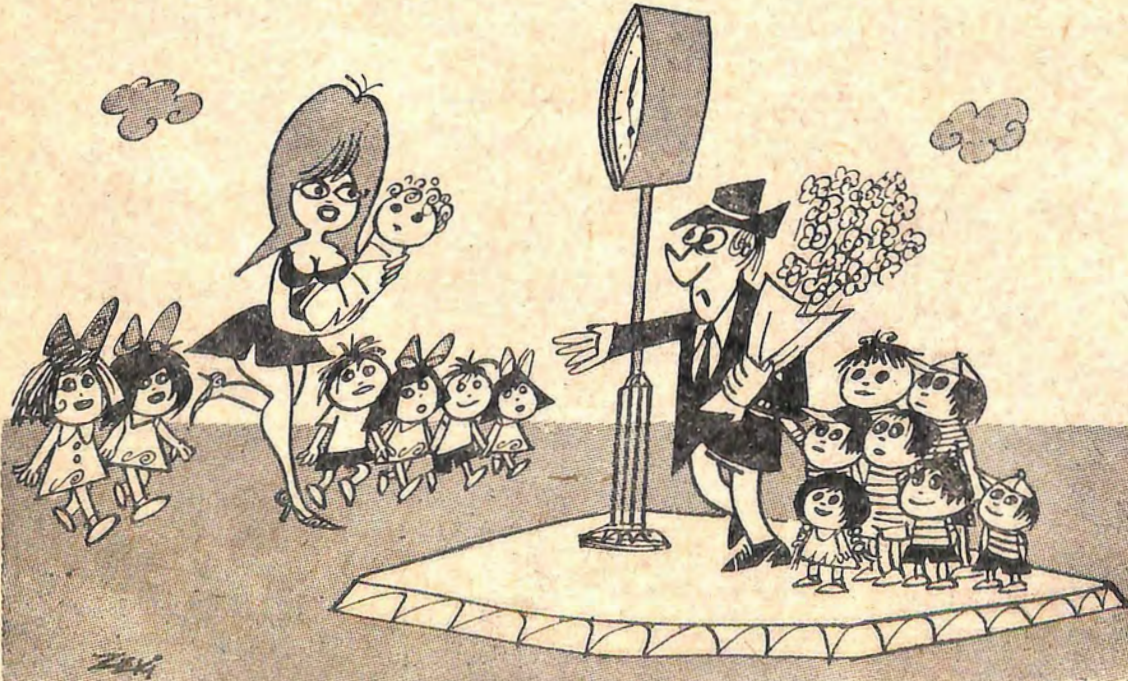
Her sene Avrupa'ya seyahate gider, dönüşte görüp geçirdiklerini, önüne gelene ballandıra ballandıra anlatırdı:

- Münih'te bir yaşadık, bir yaşadık ki!...
- Nis'te gördüklerimi dille anlatamam.
- Ah Viyana şiiir ve müzik ülkesi...
- Hele Paris bir âlem!...

Avrupa'ya bir iş için gidecek ahbablarından birisi onun ihtisasından faydalanmaya karar verdi:

- Viyana'ya gitmek istiyorum. Orada hangi oteli tavsiye ediyorsun?
- Dur hele dur... Mükemmel bir otel var ama, adı bir türlü aklıma gelmiyor.
- Sonra yerinden kalktı. Büfeyi açtı, bir deste peşkir çıkardı. Kenarlarındaki yazıyı heceleye heceleye:
- Mondyal oteline in, dedi. Bana pek ucuz geldi. Mondyal'a in!...

Dullar, bekârlardan daha kolay eş buluyorlar. — Gazeteler —

İkisi birden — Bunların hepsi sizin mi?..

Âlem çekmiş kafaları,
Hepsi olmuş bulut bulut.
Sen o eski vefaları
Hiç bekleme, unut unut!

Dönenler var topaç diye,
Dama çıkar «Mirâç» diye,
Zehir içer ilaç diye,
Yetiştirin yoğurt yoğurt!

Esans yapılmaz kükürtten,
Ders almalı her öğütten.
Yanmış ise ağzın sütnen,
Ayrarını soğut soğut!

— Muayene ücretini size

Evli

Doktora göre: — Titreme ile k

Eczacıya göre: — Aşk hastalar

Matematikçiye göre — İki bili
mesinde bir zarar yoktur.

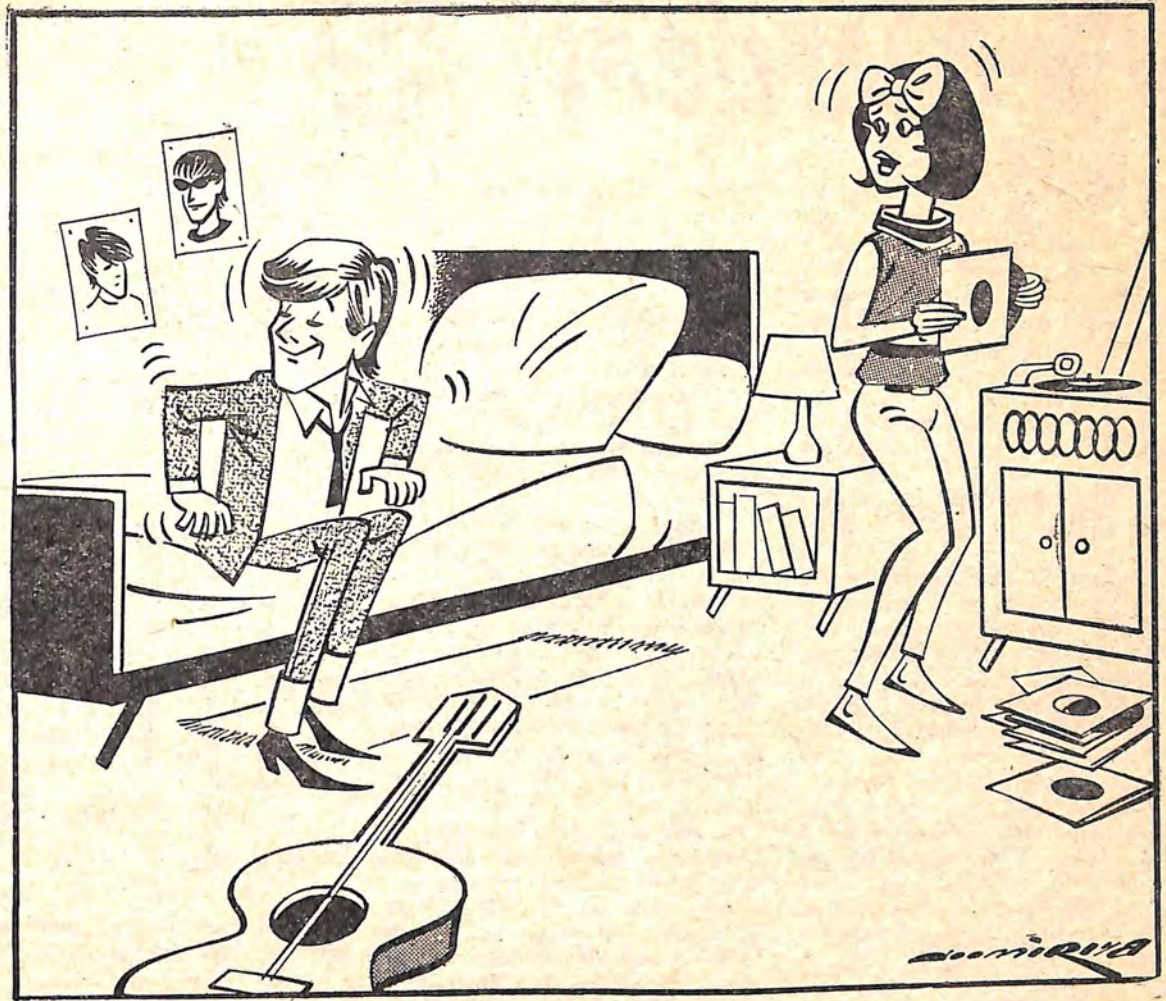
Psikologa göre: — Ayrılmak i

Blöf göster yoksa kozun,
Belki gerçekleşir arzun.
Çok üzölme yaşsa tuzun,
Güneşe ser kurut kurut!

Yüreğine düşünce kor,
Hemen Marko Paşa'ya sor!
Aşk yolunda hız almak zor:
Ter dökersin nohut nohut!

Piliçleri herkes kapar,
Haciz korlar apar, topar,
Seni, beni kim ne yapar?
Bizimkisi kuru umut!...

Selâhattin KUTLU

— Yatağınız pek rahat, bir gecelik deneyelim mi?..

Kısa yoldan

Vural genç ve güzel bir kadınla evlenmişti. Bir ay kadar birlikte yaşadıkdan sonra, kadının tuhaf bazı hallerini gördü, içine şüphe girdi. Ayrılmak için mahkemeye müracaat etti, kadın da itiraz etmedi ve bir oturumda ayrıldılar.

Kendisini mahkeme salonundan çıkarken gören bir arkadaşı, yanına yaklaştı:

— Hayrola, burada işin ne? Şahitliğe mi geldin yoksa?...

— Hayır, karımı boşamaya geldim...

— Ne çabuk, daha balayınızın üzerinden bir hafta geçmedi, yazık!..

Vural, derin bir göğüs geçirdi:

— Ne yapayım dostum? İnsan yanlış trene bindiğini anlayınca ilk istasyonda iner!...

Şişe

Mevsimin en heyecanlı bisiklet yarışması bitmişti.

Biri, bisikletçi arkadaşına sor-du:

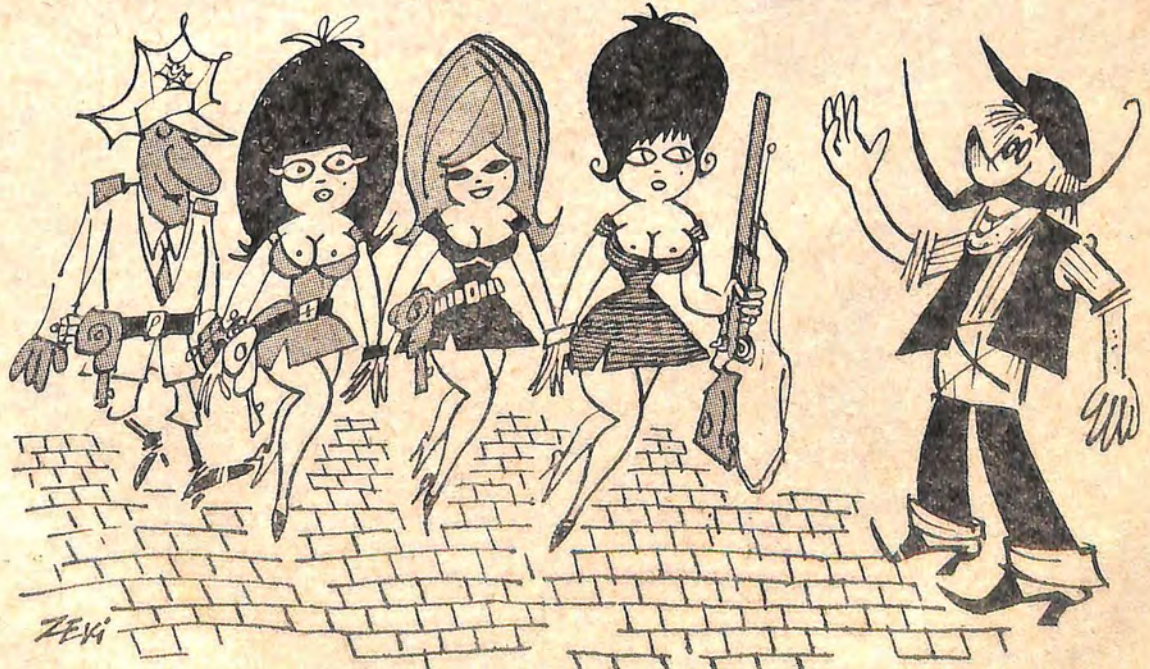
— Lâstiğin on yerinden patlamış! Neyin üstünden geçtin böyle?

— Bir şişenin!

— Hay Allah iyiliğini versin! Koskoca şişeyi nasıl görmedin?

— Bir yayanın cebindeymiş. Ne bileyim?

Dilberler çetesi yakalandı.. — Gazeteler —

— Noolur, memur bey, şu dilberler çetesi bir de beni soysun!..

eyim, doktoreüğüm?

lir?

ile nihayetlenen bir sıtma..

vegâne teskin edici ilaç.

lemdir ki, bir bilinen daha eklen-

Arrivederci Roma

Adnan Veli

NACİ, o akşam eve oldukça keyifli geldi. Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Holün elektriğini yakıp etrafına bakındı. Karısı, görünürlerde yoktu. Ama, ön taraftaki salonda hafif bir ışık yanıyordu. Naci seslendi:

— Selmiin!... Şekerim, neredesin?

Salonda bir kıpırdama oldu. Kadın, büyük ışığı yakarak kapıya geldi:

— Sen misin Naci? Hoş geldin.. Geciktin biraz... Yemeğe bekledim seni...

— Yeseysin keşke karıcığım. Külübe uğradım da, onun için geciktim.

— Peki, Kulüpten bir telefon açamaz mıydın?

— Haklısın. Ama fırsat olmadı. Arkadaşlarla çok hararetili bir tartışmaya girmiştik.

— Ne tartışması?

— Şimdi anlatacağım sana... Daha doğrusu iyi bir haberim var.

— Hayrola? Sevinilecek bir şey mi bari?

— Nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Bir yolculuk göründü bize...

Selmin, biraz memnun, biraz da şaşkın, sordu:

— Bize mi? Nereye?

— İtalya'ya kadar..

Selmin bu müjdeye daha çok sevindi:

— Sahi mi söylüyorsun? Ne yapacağız orada?

Naci, karısının sevindiğini görünce biraz rahatladı:

— Bir hafta kalacağız İtalya'da, dedi.

— Ama, niçin gidiyoruz şekerim? Sırf gezmek için mi?

— Hem gezeceğiz, hem de bir yarışmaya katılacağız.

Selmin bir kahkaha attı:

— Çok sevindim bu havadise, dedi. Ne yarışması bu nonoşum?

— Uluslararası palavra yarışması..

Selmin daha çok şaşırmıştı. Naci, ceketini portmantoya astıktan sonra salona girdi:

— Gel şöyle, otur karşıma da, sana anlatayım durumu...

Sarı aplikleri yakıp kütüphanenin yanındaki kanapeye oturdu. Selmin merak içindeydi:

— Haydi anlat şekerim, dedi.

Naci, bir cigara yaktıktan sonra anlattı:

— İtalya'da bir palavra yarışması yapılacaktı. Bu yarışmaya, dünyanın her tarafından, birçok kimse katılacak. Palavra savurmaktan yana yarış edecekler. Birinci gelene 66 model bir araba ile bir aylık Avrupa seyahati hediye edilecek.

Selmin, hâlâ şaşkınlığını gidere-memişti:

— Peki ama Naci, dedi, sen palavra yarışmasında başarı kazanabilecek misin bakalım? Senin palavracılıktan yana bir üstünlüğün olduğunu pek bilmiyordum da.. Bak, istersen aklıma bir şey geldi, onu yapalım. Bir akşam bir sofraya hazırlayalım. İçki falan da alalım. Eşref Şefik'i yemeğe çağıralım. Onu yemekte iyice konuştururuz. Sen de ondan az çok bir şeyler kaparsın!

Naci itiraz etti:

— Sen her işi bana bırak karıcığım, dedi. Ben kendi özel hayatımda palavracılık etmem tabii... Ama iş, bir yarışma konusu olunca, bir şeyler yaparız elbet...

— Naci! Böyle uluslararası bir yarışmaya katılabilmek için, palavradan yana çok sağlam olmak lâzım... Sen kendine güvenebiliyor musun?

— Ben güveniyorum şekerim.

— Peki, jürinin karşısına çıkınca ne diyeceksin, nasıl palavra atacaksın?

— Bak, meselâ, tasarladıklarım-dan birini söyleyeyim sana...

— Söyle bakalım. Ben hakem olayım.

— Bizim evde, babamın dedesinin dedesinden kalma bir guguklu saat vardı. Tam 150 sene işlemiş. Sonunda iyice eskimiş. Çok güzel saattir. Saatin bir de papağanı vardı. Her saat başında, kapağı açıp dışarı çıkar ve «Muhterem efendim, saat dokuzdur», «Muhterem efendim, saat ikidir» veya «Muhterem efendim, saat yedidir» diye vakti haber verirdi. Son zamanlarda papağan yuvasından çıkmaz oldu. Biz de merak ettik. Bir saatçi çağırıp gösterdik. «Bu saatin çarkı bozulmuş» dedi.

Selmin, merakla sordu:

— Ondan sonra saat durmuş mu?

— Yooo, saat çalışıyordu ama, papağan dışarı çıkmıyordu.

— Sonra tamir mi ettirdiniz?

— Ettirmedik, ihmal ettik. Bir gün evde yemek yerken, birdenbire saatin kapısı açıldı. Müthiş bir öfkeyle papağan dışarı fırladı. Bize: «Ya bu saatin çarkını yaptırırsınız, ya da hepinizin çarkından başlarım haaaa!...» dedi ve hışıyla tekrar içeriye girdi.

Selmin, hafifçe gülümsedi:

— Fena palavra değil, dedi. Ama itiraf etmek gerekir ki, uluslararası bir yarışmada birincilik kazanacak güçte de değil... Başka bir şey hazırladın mı?

— Naci'nin kendine güvenir bir hali vardı:

— Evet, dedi. Hani bir lâf vardır, bilir misin?

— Hangi lâf?

— «Musiki ruhun gıdasıdır» derler ya?

— Evet!

— Bana da, yaşlıca bir tanıdık anlattı. Bizim bir akrabamız varmış. Tam 115 sene musiki ile yaşamış. Musikiden gıda almış.

— Ama Naci, musiki vücudun gıdası değil, ruhun gıdasıdır, derler.

— Canım, zaten adam ölmüş de, 115 senedir ruhu gıda alıyormuş.

— Eeee, sonra ne olmuş?

— Sonra ben o akrabamın mezarını ziyarete gittim. Kabrin üstüne biraz limon sıktım.

— Niye limon sıkıyorsun?

— Canım, 115 sene musiki ile beslenen adamda, elbette vitamin eksikliği olur, onun için limon sıkıyorum.

Selmin güldü:

— Galiba İtalya'nın yolları açılıyor bize, dedi.

Naci ekledi:

— Duuur, daha lâfım bitmedi, dedi.

— Sen anlatmana bak, ben dinliyorum.

— Bilirsin, İstanbul'da yaz aylarında çok sinek oluyor.

— Evet.

— Belediye sinekleri yok etmek için ekipler kurar, ilaçlar sıkar, temizlik yapar, ama hiçbir faydası olmaz bunların...

— Evet.

— Bu yaz, bir gün, İstanbul'un sinekleri birdenbire ölmüü... Bir tek sinek kalmamış İstanbul'da...

Polis, hırsızlardan, hırsızlık yapmamalarını rica etti. — Gazeteler —

— Ne dersin, bu seferlik ricasını kabul edelim mi?

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
İLAN FİYATI: Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlakı yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 100 kuruştur.

— Nasıl ölmüş?
— Ölmüş işte... Bu işe Belediye de şaşırmış. «Acaba bu sinekler nasıl öldü?» diye araştırma yapmışlar. Sonunda da sebebini bulmuşlar.
— Neymiş sebebi?
— Bir rüzgâr esmiş Boğaz'dan İçeriye doğru. Sıkı bir rüzgâr... Sinekleri öldüren oymuş.
— Peki ama, rüzgârın içinde zehirli gaz mı varmış ki, sinekler ölmüş?

— Hayır... Zehirli gaz yokmuş. Şile'nin açıklarında balık tutan Necmi adında bir balıkçı varmış. Necmi'nin ayakları terleyince çok karmış. Meğer o gün Necmi, ayak-kabırlarıyla beraber çoraplarını da çıkarmış. İstanbul'un sineklerini on dakikanın içinde öldüren, bu Necmi'nin çorabından çıkan gazmış.

Selmir gülmiye başladı:
— Ben Belediye'nin yerinde olsam, bu Necmi'yi hemen İstanbul'a getiririm.

— Yooo, Necmi gelmiyor. Belediye'ye haber yollamış. Bir çift çorabımı üç bin liraya sataram, demiş. Selmin bir kahkaha attı:

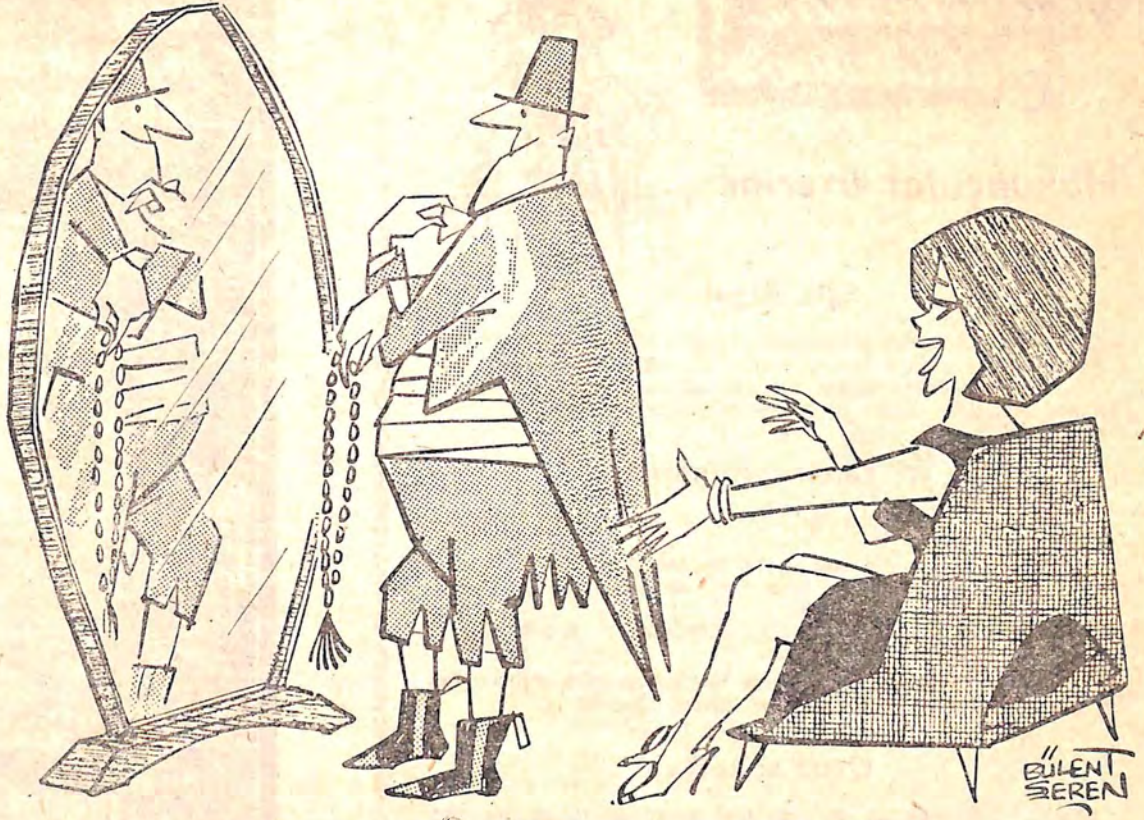
— Galiba yolculuğa çıkıyoruz Naci!

Naci de gülümsüyordu:
— Dur, daha lâfım bitmedi, dedi. Şimdi sana en büyük palavrayı savuracağım.

— Savur bakalım.
— Senato seçimlerinden önceydi. Bir aday arkadaş vardı. Seçimler dolayısıyla sağda solda nutuklar söylüyor, konuşmalar yapıyordu. Bir gün Saraçhane Meydanında yaptığı bir konuşmayı ben de dinledim. Diyordu ki:

«Çok sevgili seçmen yurttaşlarımlar!... Sizler uzun yıllar, sonsuz bir ihmalin ve kayıtsızlığın deryasında çırpına çırpına, yokluk ve yoksulluk içinde yaşadınız. Oysa mesut olmak, refah içinde yaşamak, sizin ve asil milletimizin en tabii hakkıdır. Oylarınızı bana verecek olursanız, milletimin mutluluğu için, refahı için, gecemi gündüze katarak, canımı dişime takarak, hiçbir musibetten yılmıyarak, meydan savaşları verircesine çalışıp çırpınacağım. Sizin mutlu olduğunuzu gözlerimle gördüğüm gün seve seve can vermezsem, haklarınızı bana helâl etmeyin. Bu uğurda ölmek, şereflerin en yücesidir...»
Selmin müthiş bir kahkaha attı:

Gülme hastalığı Yeni Gine'de 1000 kişiyi öldürdü. — Gazeteler —

— Ayol sen bu kıyafetle bütün milleti öldürürsün!

— Tamam şekerim, dedi. Öteki palavralar için pek bir şey diyemiyordum ama, bu palavrayı savurdüğün zaman birincilik ümidi bize gülmeğe başlıyor. İtalya'nın yolları bize göründü nonoşum. O kadar, o kadar sevinçliyim ki... Haydi artık bavulları hazırlamaya başlayalım.
Ve arrivederci Roma şarkısını söyleyerek bitişik odaya koştu.

Adnan VELİ

● Ağaç ve köpek

İki doktor arasında:
— Deliler bir âlem dostum! Hepsi ayrı ayrı incelenmeğe değer! Son çalıştığım hastanede bir tane vardı, kendini köpek zannediyordu...
— Çok matrak doğrusu...
— Evet, beni ağaç zanfetmeğe başlayana kadar ben de senin fikrindeydim!

Topal kız

Evlendirme Bürosundaki memur, namzet damadın annesine bir genç kıızı methediyordu:

— Ne güzel bir kız bilseniz! Üstelik bir milyonluk çeyizi hazır... Sonra tahvilleri de var! Babası...

— Ah çok güzel!
— Yalnız önceden haber verdim, biraz topallıyor!
— Topallıyor mu?

— Evet! Sağ ayağı! Ama fazla değil emin olun!

Müstakbel kaynana kızardı:
— Yok, olmaz! dedi. Ben oğlum için topalla evlendi dedirtmem!

Memur tam bir ticarî zihniyete sahipti. Kadının bu beklenmedik reaksiyonuna aldırmadı:
— Düşüncelerinizi anlıyorum

madam! diyerek devam etti. Ama bu sakatlığın da birçok avantajları vardır...

— ???...
— Tabii, bakın! Farzedelim ki oğlunuz topal olmayan biriyle evlendi. Bir gün kadın kayıp düşebilir ve bacağını kırabilir. Neticce: Ağlama, bağırma, bir sürü telâş. Doktor, hastane parası... Halbuki bu namzet için böyle can sıkıcı, şeyler bahis konusu değil!

Damlalık

Küçük oğlan ilaç şişesinin yanında duran damlalığı gösterek sordu:

— Anneciğim, bu ne işe yarar?
— Oğlum, bu babanın bana para vermek için kullandığı bir âlettir!..

— Tamam baylar... Devamı gelecek yaz!

Meşhurlar! Güldürüyor!

Hukukçular üzerine:

Eşit ölçü!..

KALİFORNİA Ceza Mahkemesi Yargıcı Delson Davis, otomobiliyle bir yayaya çarpan şoförü şu şekilde cezalandırmıştı:
— Yaralanmasına sebep olduğun adam hastanede kaç gün kalırsa, sen de o kadar hapisanede kalacaksın.

İçi rahat etmemiş!..

BORÇ yüzünden mahkemelik olan bir koyun tüccarı, avukatına sorar:

— Acaba, yargıca birkaç koyun hediye etsem mi?...

— «Sakin ha!...» diye cevap verir avukat. «Rüşvet veriyor diye başın belâya girer sonra.»

Birkaç gün sonra mahkemeye girerlerken, koyun tüccarı avukatının kulağına eğilir:

— «İçim rahat etmedi, yargıca beş koyun gönderdim...» der ve gülmeye ilâve eder, «ama, karşı tarafın nâmına!...»

Ucuz tokat!..

ÇARLIK Rusyasında çiftçinin biri, kendisine tokat atan zengin bir adamdan dâvâcı olur. Zengin adam mahkemede suçunu itiraf ederken, yargıcın avucuna çaktırmadan iki ruble sıkıştırır.

Parayı cebine indiren yargıç bir müddet düşündükten sonra, çiftçiye döner:

— «Bu adam sana tokat attığı için on kapık tazminat ödeyecek.» der.

— «Ne, on kapık mı?...» diye çiftçi hayretle yargıca bakar. «Tokat atmak bu kadar ucuz mu?»

— «Evet, on kapık...» diye cevap verir yargıç.

Bunun üzerine çiftçi, yargıcın suratına bir tokat yapıtırıp:

— «Benim yerime tazminatı sen al öyleyse!» der.

Çözüm yolu!..

HUKUK Fakültesi Profesörü Ludwig von Vincke imtihanında talebesine sorar:

— Aynı zamanda doğan iki erkek çocuğunu, doğumu yapan ebe yanlışlıkla birbirine karıştırmış diyelim... Bu durumda hangi çocuğun, kime ait olduğunu nasıl tesbit edersin?

Profesör Ludwig von Vincke, talebesinden modern bir metodla açıklama yapmasını beklerken, talebe birden sorar:

— Efendim, çocukların değiştirildiği kat'i mi?...

— Evet oğlum, kat'i...

— Öyleyse, bir daha değiştiririm!

Çiftlik mahsulü!..

DANİMARKALI çiftçi Sven Norskow, traktörüne yolcu bindirdiği için mahkemeye verilmişti.

Sven Norskow mahkemede, her türlü çiftlik mahsulünü traktörle taşımasına kanunun müsaade ettiğini belirttikten sonra:

— «Traktörümde iki kızımı bindirmiştım...» der.

Bunun üzerine mahkeme, çiftçinin beraatine karar verir.

Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 1506 - A - 7413 — 226)

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERİ
DEĞERLENDİRİN!

**BASIN
İLAN KURUMU**

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Çağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 4
Beyoğlu

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın : — 225)

CEYMİS BONT

MECHUL SAHİS, BİR-
DENBİRE BONT'A
ÇİFT DALAR.

BONT'UN AYAKLARI VER-
DEN KESİLİR VE ÜSTÜN-
DEKİ HERİFLE BERABER
TAM ÇENESİNİN ÜZERİ-
NE DÜŞER

ACITTIM MI
CİCİM?..

AH, CEYMİS-
CİĞİM... SİNE-
MAYA GİTSEYDİK
BÜTÜN BUNLAR
BAŞINA GEL-
MEZDİ...

BASINA DE-
ĞİL, ASIL
ÇENESİNE
GELMEZDİ.

MECHUL DİŞİ
KAÇIYOR

EN İYİSİ ŞU
BARA GİRMEK...

Nedeni
Bul

BÖYLE Bİ-
OLAYDAN
SONRA EN
DOĞRUSU
DA BU!..

BAŞIMIZA BİR FE-
LAKET GELDİ... BİRAZ
YARDIM EDER Mİ-
SİNİZ?..

TAMAM... BU-
GÜN ÇARŞAMBA
ÖYLE YA!..

SÜRMELİ'NİN BU
SÖZÜNÜ AÇIKLIYO-
RUZ:

Bont ayıncı Sürmeli Ra-
ziye'den Şınları öğrenir:

Meğer her çarşamba,
başlarına vurulup ken-
dinden geçen birkaç kişi
oluyormuş böyle. Ancak,
Sürmeli'nin barına ge-
len müşteriler polisten
çekindiği için, kimse gi-
dip te şikâyet etmiyor-
muş...

BANA GÖRE HAVA
HOŞ... KİMSENİN ÖZEL
HAYATI BENİ İLGİLEN-
DİRMEZ!..

HIIIIII!.. BUR-
DAKİLERİN HEPSİ
SABIKALI DEMEK!

BU ARADA MÜŞTERİLER BONT-
TAN KUŞKULANMAYA BAŞLAR...

BAKALIM, TANIDIK
BİR SİMÂ GÖREBİLE-
CEK MİYİM?..

FAKAT, NEDENSE MÜŞTE-
RİLERİN HEPSİ YÜZLE-
RİNİ GİZLEMEĞE ÇALIŞIR.

BU ARADA SÜRMELİ, ÇAKTIRMA-
DAN BİR DÜĞMEYE BASAR VE...

AYYY!..

OOOFFFF!..

SIKI TUT
YONT!..

TUTTUM,
TUTTUM!

...IŞIKLARIN SÖN-
MESİYLE ETRAF-
TAN BİR TAKIM
SESLER DUYULUR.

HERHALDE
SİĞORTADAN
OLACAK!

MÜŞTERİLER
DE MİSİĞORTA-
LI?..

ETRAFIN AYDIN-
LANMASINA RAĞ-
MEN, DURUM KA-
RANLIĞINI MUHA-
FAZA EDER!

SİROĞLU'NUN
SIRTINA SAP-
LANAN BİÇAK

BÖYLE ŞEYLE-
RE ALIŞTIM AR-
TIK!..

NASIL
ALMIŞ
ACEP?..

HAFTAYA
tahtaperde

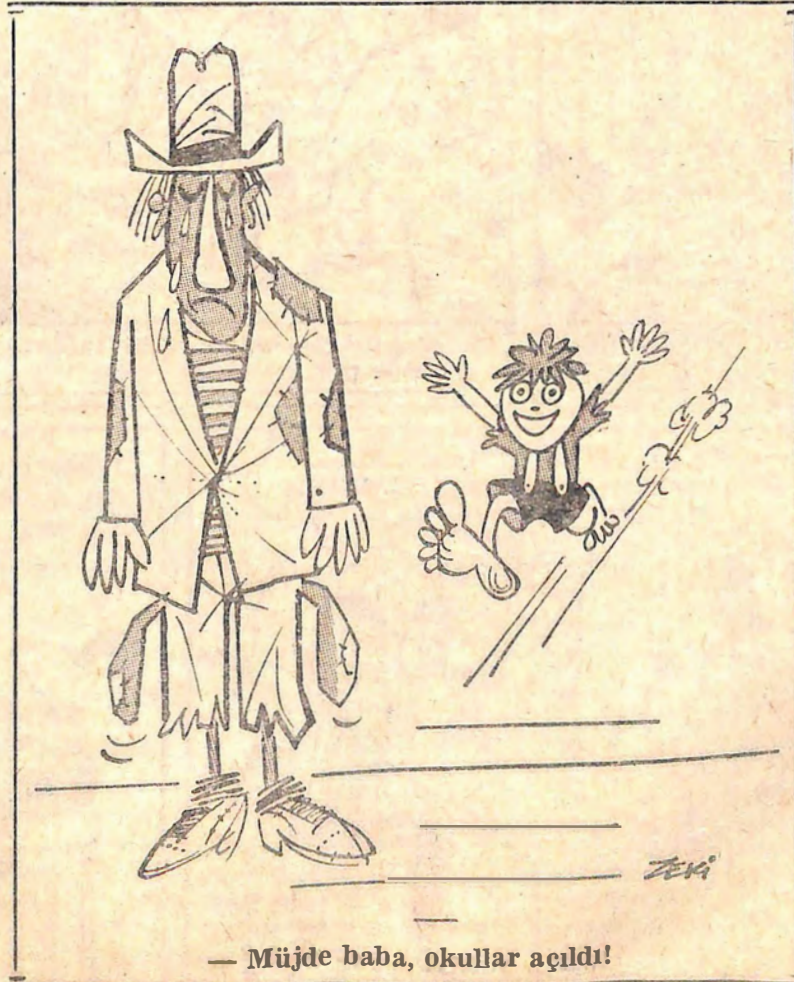
— 15 —

— Nerden duydu hınzır?
— Kapıdan dinledim.
— Söyleme, düd etme kimseye...
— Düd etmem...
Osman sırtıttı...
— Ablamın kuşağını ben tutacam, dedi.
Ayhan, huysuzlandı:
— Ben tutacam işte ablamın kuşağını, diye bağırdı...
— Yok işte ben tutacam...
— Ana, Osman'a baksana, bana tutturmayacakmış ablamın kuşağını.
Kadın:
— İkinci de tutarsınız, dedi.
Selâhattin'le Sevim girdiler içeri.
— Bak kızım, dedi Selâhattin, şayet razı değilsen, hemen söyle, gidip isteyim nüfus kâğıdını!...
Sevim, başını önüne eğdi. Baba ısrar etti:
— Söyle kızım, istemiyorsan!...
Ana karıştı söze:
— Bre herif, pişmiş aşı su katma. Oğlan razı kız razı, bırak artık güdük kazı... Bırak da, kız rahat etsin...
Sevim, hıçkırık hıçkırık babasının boynuna dolandı:
— İyi babam, iyi babam, dedi.
Selâhattin'in gözleri sulanmıştı yine...
— Yok kızım yok!... İyi baba deme bana. Kötü de değilim. Şayet yokluğun kötüsüysem, bu kaderin sillesi, fakirliğin sillesi... Bu silleyi bir ben değil, siz de yediniz yıllardır. Şu üstündeki basmaya bak!... Üç yılın basması. Ama ne yapayım? Ben de isterim çocukların nar çığığı gibi gezsinler. Olmayınca!...
— Sus herif!...
Oracığa çıktı Selâhattin. Bir siğara yaktı. Ayhan geldi, kucagina oturdu:
— Ablamın gelin olacağına mı ağlıyorsun baba? diye sordu.
— Yok oğlum, fakirliğe ağlıyorum.
— Fakirliğe ağlanır mı baba?
— Gülmür oğlum, gülmür ama biz ağlıyoruz işte...
— Niye gülmüyorsun böyleyse?
Ana'nın sesi duyuldu:
— Hadi bakalım Ayhan, yatağına!
Asaf'la Osman, ablasının serdiği yatağa girmişlerdi bile. Birbirlerine düğünler anlatıyorlardı.
— Çalgıcı da gelecek mi ana? diye Asaf sordu.
— Gelecek.
— Dumbekçi, deblekçi...
— O da gelecek.
Osman:
— Deblekçi gelecek, ablam gldecek, dedi.
— Susun!...
Ana, biraz hızlıca bağırmıştı. Çocukların sesleri bir anda kesildi. Yalnız yatağın içinden kıkır kıkır güldükleri duyuluyordu. Kimbilir, hangi çocuğu dünyalarının, hangi çocuğu komikliğine gülüyorlardı?..
— Sen yatmıyor musun herif?
Selâhattin bu soruyu cevapsız bırakmıştı. Dalmış gitmişti.
— Sana n'oldu Allah'ın seversen Selâhattin? Sanki kızın ere gidişine razı değilmişsin gibi.
— Ben mi? Niye razı olmayacak

mışım? Hiç olmazsa rezillikten kurtulur. Ama onyediy yaşına gelmiş bir kıza onyediy yıldır babalık yapamamanın azabını çekiyorum.
— Sen paralarını kötü kadınlarla mı yedin? İçkiye, kumara mı verdin? Bir koyundan iki tulum çıkamaz ya... Senin de nasibin bu kadar. Ne yapalım, takdiri ilâhi böyle...
— Böyle ya... Dört çocuk, iki de biz, çekelim duralım çileyi.
— Bir biz miyiz ki?
— Doğru...
— Neleri var daha, neleri... Sen şükret ki canın sağ. Ya bir hasta olsan? O zaman ne ederiz?
— Hepten geberir gidersiniz.
Mediha içini çekti:
— Yok herif yok, gebersen kurtulursun. Asıl rezillik sağ kalmada... Açlıktan, sefaletten zor ölüm yoktur dünyada... Kimil kimil ölmektir o...
— Haklısın avrat...
Mediha gitti, kocasının yanına oturdu. Sirtını okşadı kocasının.
— Aslan benim herifim, dedil.
Selâhattin gülerek:
— Ne aslan ya.
— Aslansın ya herif. Baksana kızını gelin ediyorsun; nur topu gibi üç oğlun var. Üçünü de askere yollayacaksın, daha ne istersin?
— Öyle ya, daha ne isterim? Benim gibi yüzüze bu kadar istemekle, acından ölen bile elindeki tek lokmasını verirdi...
— Bak gene başladın. Cehennemlikisin sen vallaha herif.
— Cehennemliğim ya... Baksana cehennemim içinde değil miyim? İnsan ah vah etmesi için illâki kıtaran kazanının içinde olması mı lâ-

zım? Ben her gün, sırat köprüsünden takla ata ata, cambazlık yapıp geçiyorum. Ben her gün size, domates ekmek yedirirken yanıp yanıp kül oluyorum...
Mediha, lâhavle çekerek kalktı yerinden.
— Sen bunları okuduğun gazetelerden mi öğreniyorsun Allah'ın seversen? dedi.
— Yoo, kendi gazetemden, beni yazan gazeteden.
— Hadi herif, hadi yat!... Sabah ola, hayır ola. Bak, yarın kızımızın evine başlayacaklar.
Selâhattin, alaylı alaylı güldü:
— Ev ha... Eve başlayacaklar ha!... Kümese diyemiyor musun?
Kadın kızdı:
— Seninki sanki daha mı iyi?
— Yoo, ben onu demiyorum ki... Ev dedin de tuhafıma gitti. Bir eve, ev diyebilmek için, odaları olur, pencereleri olur, hamamı olur, sandalyesi olur, kilimi olur... Bizimkiler ev değil... İşte bir hatırı kalmasın diye kapısı var, delik gibi penceresi var, kamıştan duvarı var... Hı, söylemeyi unuttum. Bir de nefesle ısınan son model kalorifer teşkilâtı var. Bunlara ev denmez avrat... Bunlara mezar bile denmez. Herif ne yapmış, okumadım mı sana? Mezarının içine elektrik bile koydurmuş. O herifi ölünce buraya getireceksin, namussuzum, iki gün sonra hortlar da kaçır. Ben yatmam burada yahu, diye bas bas bağırır... Alışmamıştır herifin ölüsü bile böyle rezillige.
Mediha elbisesini çıkardı.
— Ben yatıyorum, sen istediğin kadar konuş, dedi. Sonra kızına sordu::

— Sen yatmıyor musun Sevim?
— Yatacam anne.
— Yat kızım yat. Sen babana bakma. Onun akli bir karış havada.
— Niye aklım bir karış havadaymış? Şu karşıda, pırl pırl gördüğün şehirdekilerden daha akıllıyım ben. Onların içinde ne delileri, ne kıça sürülecek akıllıları vardır ama, fâlek onlardan yanadır. Adamın kafası bir boka çalışmaz, ur beyinlidir, bakarsın kırk kişi etrafında el pençe divan durur. Niye dururlar? Aklına mı, bilgisine mi? Parasına ulan parasına... Koy şimdi benim cebime bir milyon, yap üstüme bir İngiliz kumaşı takım, giydür ayağıma cızırdaklı kundura, bir de takisi... Bak sen o zaman, Vali bile selâm verir Selâhattin'e. Şimdi söyle bakalım, o Vali Selâhattin'e mi verdi selâmı, yoksa ense kulağıma mı?
— Kim? diye sordu kadın.
— Kim olacak, Vali...
— N'olmuş Valiye?
— Hani bana selâm veriydi...
Kadın, uyuklu gözlerle yatağın içinde doğruldu:
— Delleniyor musun yoksa herif? dedi.
— Ne dellenmesi be? Fakir hiç dellenir mi? Dellenirse ancak tıkrı yerinde olanlar dellenir. Çünkü artık onlar için, eğlenilecek, gezilecek, tozulacak yer kalmamıştır. O zaman bir de eğlenmek için dellenirler. Herif parayı çok kazanır dellenir, batırır dellenir, metresi kaçır dellenir, dellenir oğlu dellenir...
Kadın kızdı:
— Şimdi ben delleneceğim ha. Yat yahu, ne oldu sana?
— Bana bir şey olduğu yok. İnsanları, yokluk geveze yapar avrat. Var olan şeyin lâfı bile edilmez.
Sevim ayağa kalktı:
— Ben soyunacağım baba, dedi.
— Soyun kızım soyun!..
Selâhattin arkasını döndü kızına. Sevim, elbisesini çıkararak çıtıye astı. Sandığın üzerinden aldığı eski bir pijama caketini sırtına geçirdi, yatağına uzandı...
— Allah rahatlık versin hepimize!
Anne uyumuştı. Sadece Selâhattin:
— Sana da kızım, dedi.
Sevim eski çul parçasını boğazına dek çekti... Babasına bakıyordu. Yüzündeki bıçak yarası gibi derin kırışıklıklarda, kendi hayatlarını görüyordu... O fakir, o çileli hayatlarını...
On yaşlarını düşünüyordu. O yırtık elbiseyle gezdiği zamanları... Anası her gün yamardı oysa ki elbisesini. Ama çürümüşü elbise... Neresini tutsan, orası elinde kalıyordu. Çocuğun biri çekmişti eteğinden. Daha doğrusu çekmemiş de tutmuştu... Tutar tutmaz da boydan boya yırtılmış, kara kirli bacakları çıkmıştı ortaya... Kirli kara bacakları... Pis adam!... Nasıl da bakmıştı o erikçi, kara kuru bacaklarına... Çocuğu dünyasında bile, o adamın pek iyi niyetle bakmadığını anlamıştı... Pis adam... Gel, bende iğne var, demişti. Dikelim, demişti... İyi ki gitmemişti onun yanına.
(Devamı var)

— Müjde baba, okullar açıldı!

Milletler Gülüyor

Acemi çaylaklar!

Mimi ve Lulu Paris'in boğucu atmosferinden köylere doğru kaçıyorlardı. Temiz havaya ve dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Kaldıkları çiftlikteki kâhya onların sözlerine kanıp bir gün:

— İşte size, tabure, önlük ve kova! Şu karşıdaki beyaz ineği sağıverin! dedi.

Yarım saat sonra iki kız üstbaş, perişan, saçlar darmadağınık, geri döndüler. Üstelik kova da boştu.

— N'oldu? dedi çiftçi merakla.

— Berbat bir mesleğiniz var! dedi Mimi. İneğe önlüğü takana kadar akla karayı seçtik, ama bir türlü tabureye oturtamadık!

Balıklar

Mösyö Dupont yeni evlenmişti. Akşam eve gelince karısına sordu:

— Martha, balıkların suyunu değiştirdin mi?

— Ne lüzüm var? Onbeş gün önce koyduğunuz içmemişler ki...

— Kısa etek modası çıktı, biz de artık buradan çıkalım!

Maymun!

ALMANLAR Fransa'yı işgal edince, bütün genç Fransızları ağır endüstride çalıştırmak üzere gruplar halinde Almanya'ya gönderdiler. Calino bu işten hiç hoşlanmaz! Fransa'da kalmak ister, ama çaresizdir!

Neyse, bir gün, karısının, hayvanat bahçesinde çalışan kardeşi imdada yetişir! Calino:

— Bana bir iş bulamaz mısın? der.

Kayın biraderi biraz düşünür, sonra:

— Eğer razı olursan, der, dün erkek maymunumuz Jüpiter öldü, onun postunu giyiver! Bu işi ben, kimseye bildirmeden halledirim. Üstelik de her gün bol bol et yersin bu kılıkta!

Bu teklifi kabul eden Calino hayvanat bahçesine yerleşir. Bir pazar öğleden sonra karısı, kılık değiştiren kocasını görmeğe gider. Calino sanki doğma büyüme bir orangutanmış gibi hareket etmektedir.

Kafesinin içinde kendine has jestlerle bir yukarı, bir aşağı gezmekte, tüylerinin arasında bulduğu böcekleri temizlemekte, tehlikeli trapez numaraları yapmakta, bir maymundan aşağı kalır yeri yoktur. O gün de, karısına en son numaralarını göstermek isterken, yandaki ayıların kafesine düşüverir.

Zavallı Calino, ayılar tarafından parça parça edilecek!

Korku ve telaş içinde kalan karısı, birdenbire en büyük ayılardan birinin şöyle mırıldandığını duyar:

— Bu salak, aynı numarayı tekrarlırsa, hepimizin foyası meydana çıkacak!

— Bu herif sana mı bakıyor bana mı?

— Bana bakmak ne haddine be!..

Beethoven'in odası!

HERHANGİ bir şeyin reklâmını yapmak Amerikalılara has bir sanattır. Bu konuda kafaları şaşılacak kadar çok çalışır.

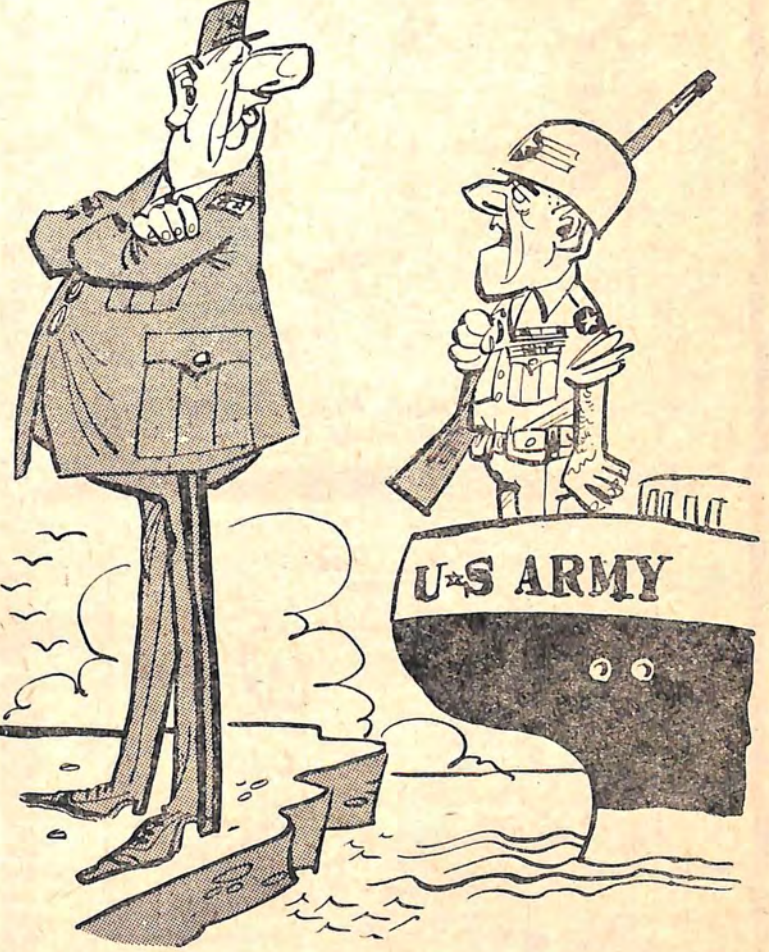
Newyork'un meşhur «Beşinci Cadde» sindeki bir mobilyacı vitrinine, hayallerinin yaratabileceği perişanlıkta bir oda yapmıştı. Dekorasyon bununla bitmemiş, hemen yanına da altın yaldızlı mobilyaları, büyük ve aydınlık bir penceresi ve balkon kapısı olan bir diğer oda kondurmuştu. Bu muammanın içinden çıkabilmeleri için geçenlerin, mobilyacının şu notunu okumaları gerekiyordu:

«(Dokuzuncu Senfoni) yi dinledikten sonra, bunun bestecisinin yaşadığı berhanenin yanına bu yepyeni çalışma odasını yaptım! Aslında o dahi besteci böyle bir odada yaşamalı ve çalışmalıydı. Ne yazık ki çok geç! Ama sizin için değil tabii! Beethoven için yaptığımı, sizin için de yapabilirim!»

— Araba işlemiyor...

— Ne olacak, senin araban!

Amerika — Bir gün yine bize ihtiyacınız olursa numarayı biliyorsunuz: 1914 - 18 ve 1939 - 45!..

Tedbirli kadın!

Kucağında bir - iki aylık bir bebekle, kadın otobüse biner. Hemen üç erkek ayağa kalkarlar.

Kadın bir ilerki durakta inecğini söyliyerek otufmaz. Biraz sonra yanına biletsiz yaklaşıp. Bilet almak için çantasını açar, ama bir türlü parayı bulamaz! Çünkü kucağındaki çocuk ona tamamen mâni olmaktadır. Kadın, oturan yolcuları şöyle bir süzer, sonra, kat'i bir kararla

çocuğu bir tanesinin kucağına bırakıverir. Çantasından parayı çıkarır, biletini alır.

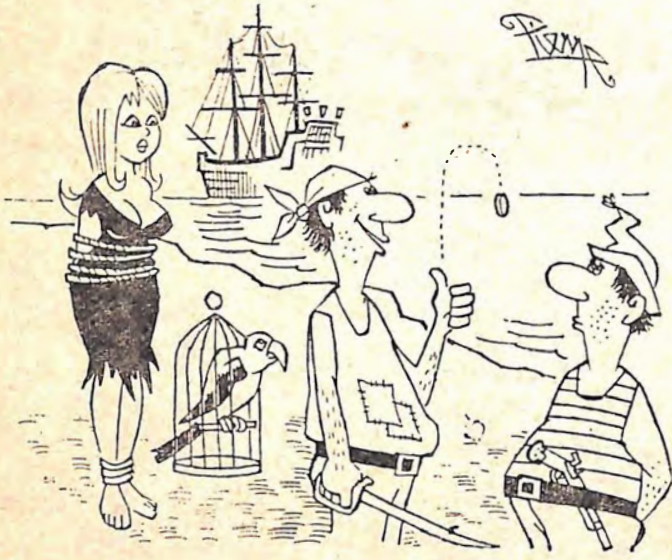
Kucağına çocuk oturtulan adam bundan pek hoşlanmışa benzemez:

— Hareketiniz garibime gittil! der kadına, niçin bir başkasını değil de beni seçtiniz?

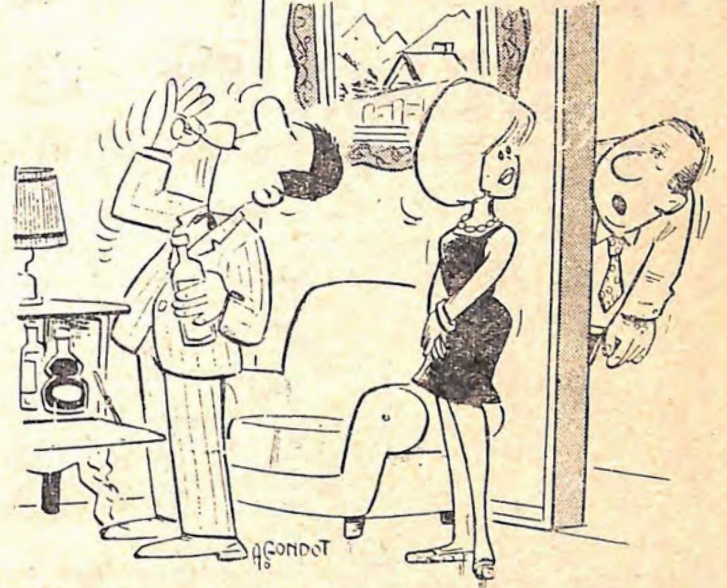
Kadın tatlı bir gülüşle:

— Gayet basit, der. Üzerinizde trençkot var da ondan...

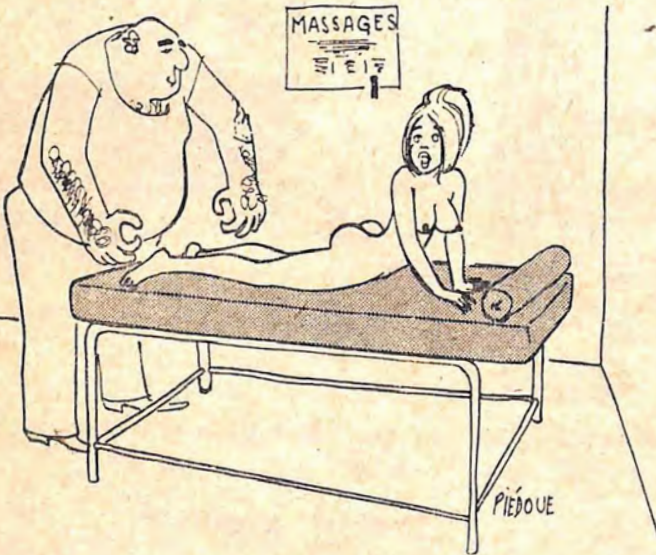
Dünya Karikatürleri

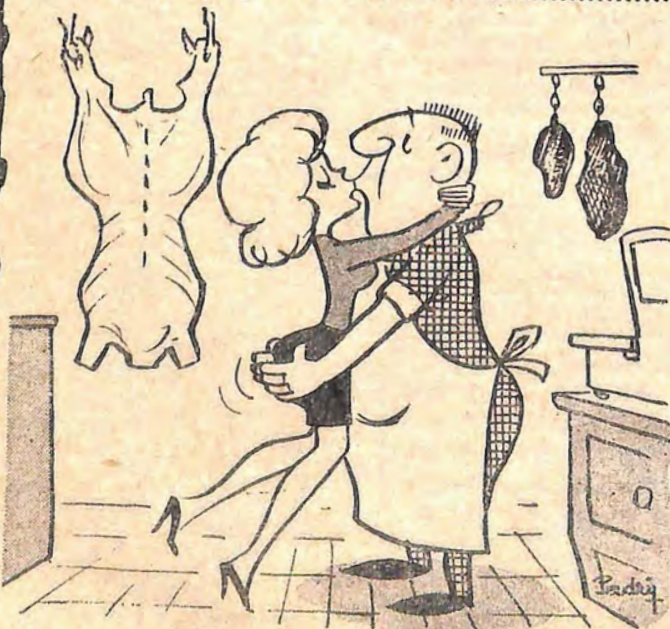
-YAZI GELİRSE KIZ BENİM,
PAPAGAN SENİN !

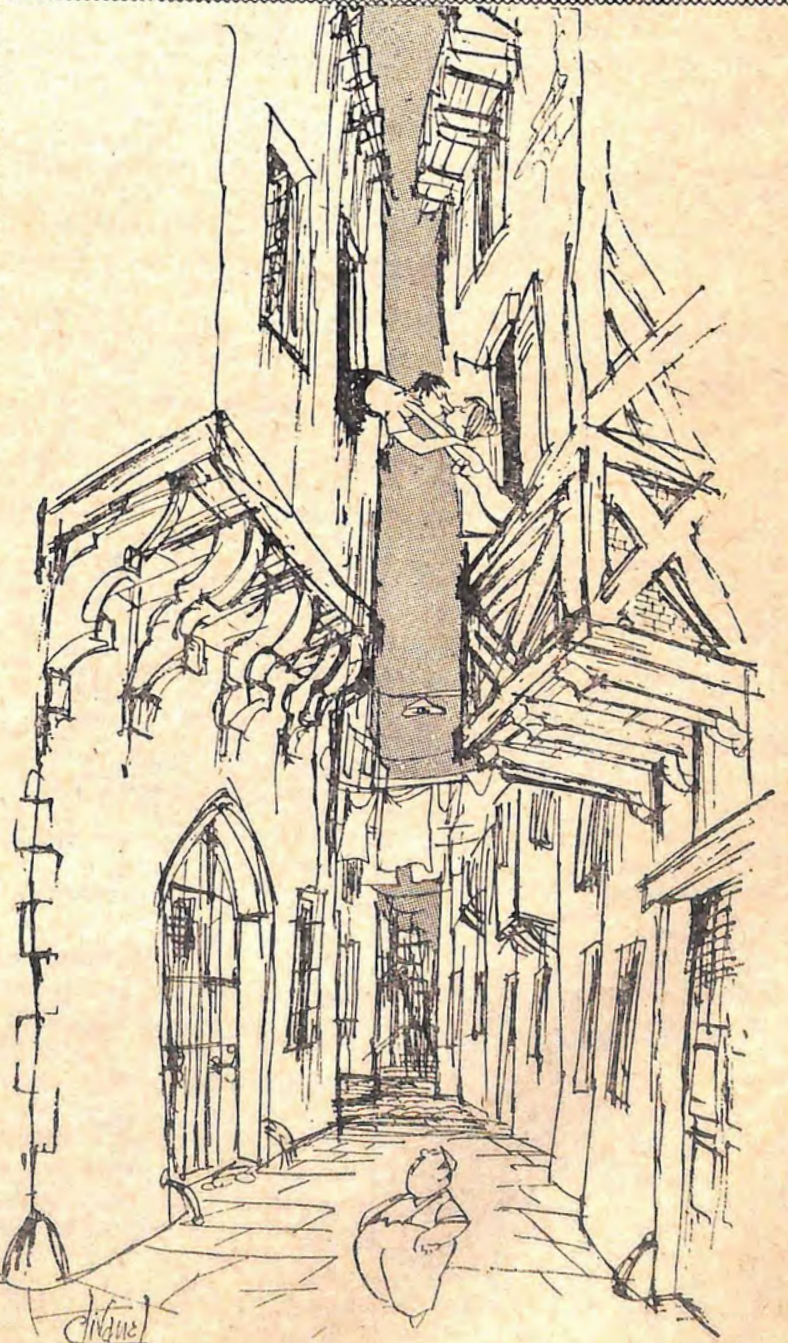
-BANA BAK, BÜTÜN İÇKİLERİMİ BİTİRME-
DEN "PEKİ" DEYİVER ŞUNA...

-AYOL BEN ZAYIFLAMAYA DEĞİL,
ZAYIFLATMAYA GELDİM !

-İKİ BUT İSTİYORUM...

YAZISIZ

S

I

N

G

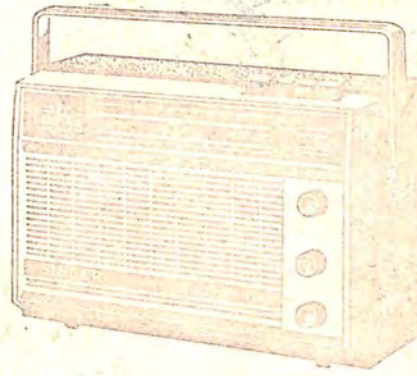
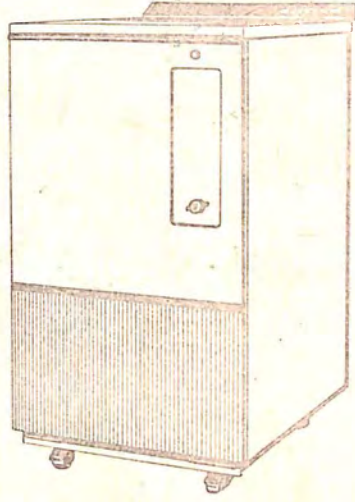
E

R

En Az Taksit En Uzun Vade

SINGER
ÇAMAŞIR MAKİNASI

Son sistem TAMBURLU
24 aya kadar vade
Peşin 160,
AYDA 160 lira

SINGER E-77
TRANSİSTORLU
RADYOSU

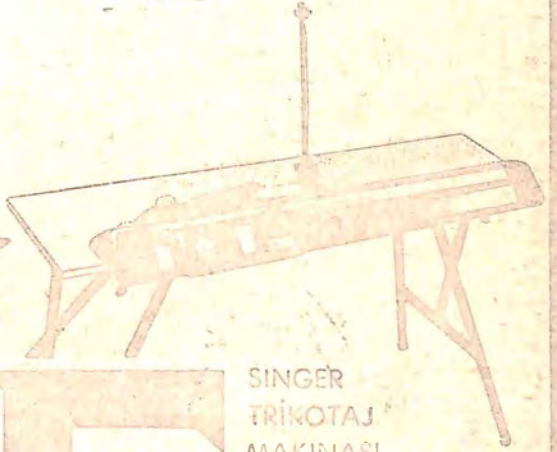
Üstün ses zenginliği
Transistorlu E-77
radyolarında
12 aya kadar vade

SINGER
BUZDOLABI
11,5 ayak
PEŞİN 185
AYDA 185

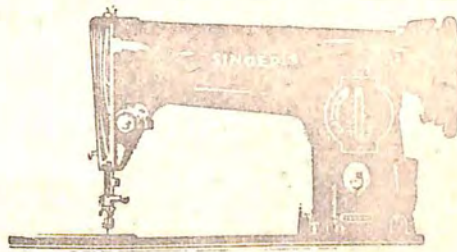

SINGER
GAZ SOBASI
Üst ızgara tertibatlı
devamlı sıcak su depolu

SINGER
TRİKOTAJ
MAKİNASI

24 aya kadar vade
5 saatte bir elbise ören
örgü makinası

SINGER
DİKİŞ MAKİNASI

Ayda 50 liradan itibaren taksit
ve 24 aya kadar vade

Singer Mamulleri Evinizin Garantisidir

* TESCİL EDİLMİŞ MARKADIR.

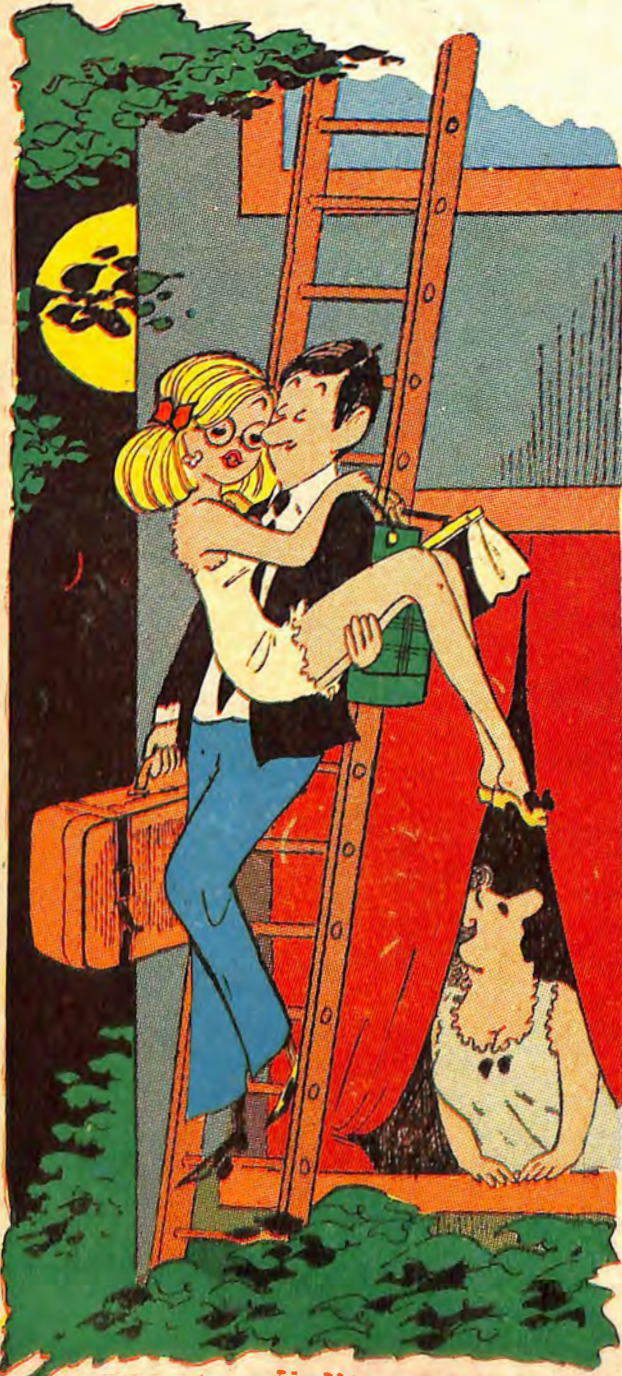
170 S.

(Reklam no: 2524 — 227)

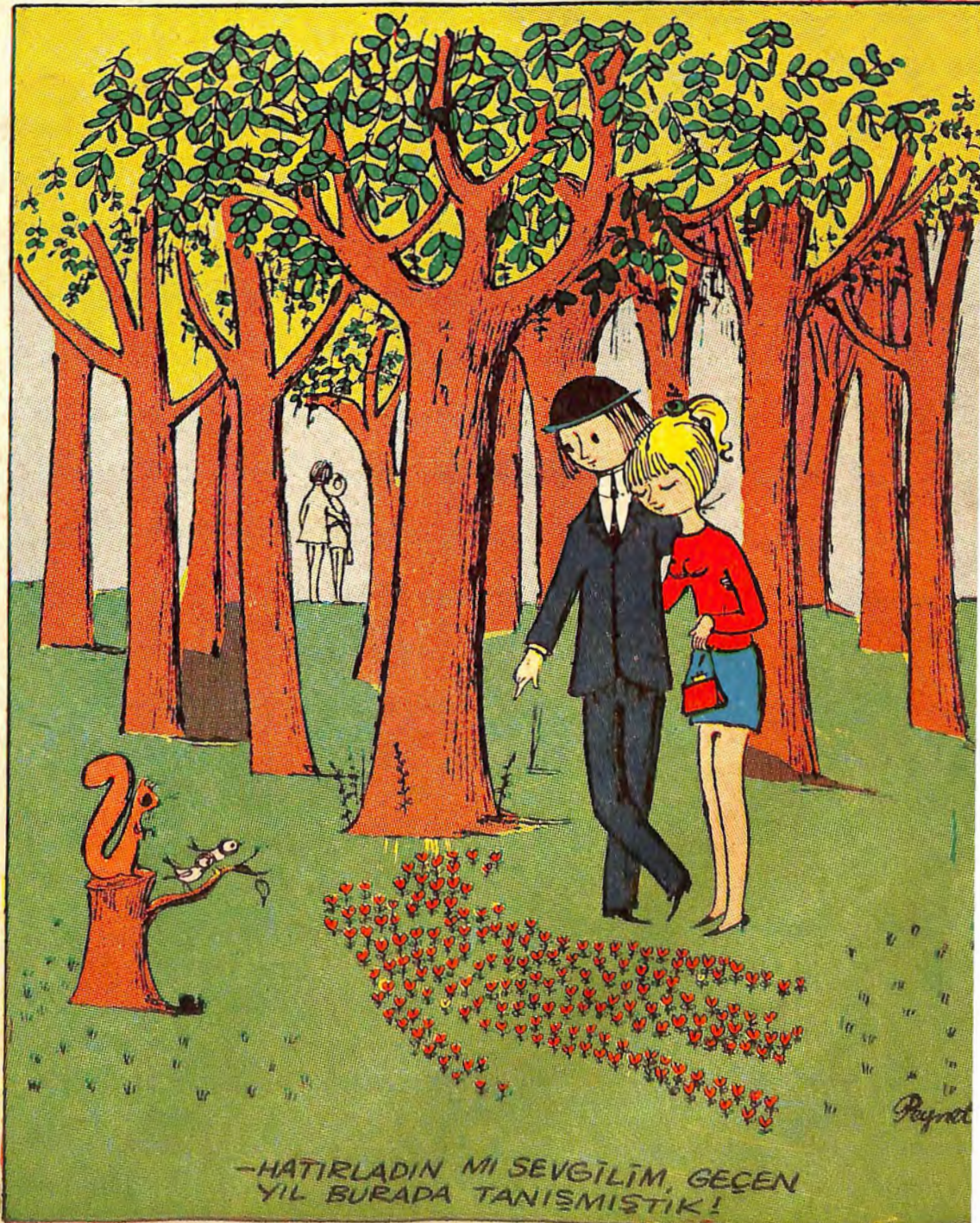
Akhaha

-TERBİYESİZ HERİF, BİZİ DEĞİL, KÖPEĞİNİ ÇAĞIRIYORMUŞ ISLIKLA !..

-POOOL, KÜÇÜK KIZIMIZ
BİZİ TERKEDİYOR GALİBA!

-HATIRLADIN MI SEVGİLİM, GEÇEN
YIL BURADA TANIŞMIŞTIK!